

Біблія від Анатолія

Це я писав давно, в вигляді окремих опусів.

Оце дещо знайшов і помістив тут.

<https://forum.pravda.com.ua/index.php?topic=965155.0>

30 квітня 2017

Хто і для чого придумав євреям бога.

Книга Вихід.

Єгипет. 1444р.до р.х. Мемфіс.

Кабінет фараона Тутмоса IV.

Засідання Ради Національної Безпеки.

Фараон, Командувач Армії і Верховний Жрець Нижнього Царства.

Фараон:

-Так. Добре. З будівництвом закінчили. Переходимо до наступного питання. Що там?

Жрець:

-Євреї.

-Знов єреї? Що на цей раз?

-Те ж саме. Плодяться як кролики. Управи на них нема. Якщо і далі так буде - це вже пряма загроза національній безпеці.

Фараон:

-Що за напасть? Звідки вони взялись?

Командувач:

-Ну, це давня історія. Ще чотири століття тому. Посуха велика була. Голод.

Пустили ми в дельту Ріки кочові племена скотарів, всяких там семітів, гіксосів.

В якості гуманітарної допомоги.

А вони малу-помалу все Нижнє Царство захопили. Аж до Фів.

- Але ж їх вже давно розбили і вигнали.

-Тих, хто зі зброєю були - так.

-А чому ж решту не вигнали?

Командувач засовався в кріслі:

- Ну, ви ж розумієте... Армія, це ж зріз суспільства... Корупція... як і скрізь...

Фараон:

-Да-а, положення набирає загрозливих масштабів. Ми можемо опинитись в своїй країні нац. меншиною. Державу можемо втратити, мову, культуру, релігію. Може статись як в цій, як вона?... Україні через три з половиною тисячі років.

Командувач і Верховний Жрець презирнулись.

- Ну, це я так, до слова. В фараонів є й свої джерела інформації, і з майбутнього теж.

Так що будемо робити?

Командувач:

-Всі попередні дії виявились не ефективними. Ні вбивство єврейських немовлят повитухами, ні сплавляння хлопчиків по Ріці не допомогло.

Осіли, прижились, не хочуть кочувати в свою Палестину. Навіть залучення їх до роботи терплять.

Фараон:

-А може поспробувати їх асимілювати? Яка там в них релігія?

Жрець:

-А чорт їх знає. Приносять жертви якомусь бичку. А піди розберись, що в них на умі, чи то своєму Ваалу, чи нашому Амону.

Та й твердошиї вони дуже.

-Це як?

-Та безбожники вони, атеїсти, одним словом дикий народ. Та й жертви богам для них - тільки привід погуляти.

Поважають лише своїх предків. Родослівну ведуть аж від початку світу. Сильна родоплемінна привязаність.

Ні, в асиміляцію не вірю.

Командувач:

-Може організувати збройний заколот? Підслати революціонерів-провокаторів.

Хай проголосять національно-визвольну боротьбу за незалежність. Вбють кількох єгиптян. А ми потопимо тоді "повстання" в крові.

Жрець:

-Пробували таке вже. Поручили були цю справу одному нашому воєначальнику їхнього походження. Мойсею.

Так що? До цих пір переховуємо його від євреїв в мого друга Їтра, жерця мадіамського.

-Це який Мойсей? Чи то прийомний син, чи то коханець цариці Хатшенсус? - перепитав Командувач.

Фараон:

-Да, їх не просто на щось спровокувати. Вони і месію свого на страту потягли, щоб римляни не запідозрили їх в підбурюванні до непокорі.

Командувач і Жрець знов переглянулись.

Фараон продовжив:

-Та й не охота мені різню влаштовувати. Своє вічне ім'я знеславлявати. Вісімнадцята династія, як-не-як. Ви і лишитесь безіменними, як і є. А що скажуть через кілька тисяч років про Тутмоса IV чи Аменхотепа III ?

Ми ж цивілізована країна. Не якась там Росія. А що скаже ООН? А Асамблея Африканський Країн? Та й Америка хай підніме.

Це ж вам не Чечня і не Курдистан.

Командувач і Жрець опустили очі.

Жрець:

-А може їх в теплушки і в пустиню? Як Сталін кримських татар.

Фараон уважно подивився на Жреця.

-В Верховного Жерця теж є свої канали інформації, - скромно сказав Жрець.

-Ні. З кимсь іншим це пройшло б. Але не з євреями. Крику буде на весь світ. Не радий будеш, що і встрає в таке.

Запала довга мовчанка.

-А яка внутрішньо-політична обстановка в Нижньому Царстві? - щоб якось порушити мовчанку, спитав фараон.

Як там прибічники Атона?

-Сидять, - неохоче відповів Жрець.

-Я тут щось не дотягую, - продовжив фараон.

-І Ра - бог сонця, і Амон - бог сонця, і Атон - бог сонця. Так чи ж не один е-е-е... бог?

Верховний Жрець відчув в питанні якийсь підвох.

Невже донесли про мої контакти з жерцями - прибічниками Атона?

Мозок гарячково шукав виходу.

І раптом іскоркою блиснула рятівна думка.

-Я от що подумав, - почав Верховний Жрець.

-А чому б нам не вбити двох зайців зразу? Позбутись одним махом і євреїв і цієї шкідливої секти.

-Як це? - хором спитали фараон і Командувач?

-Ми запропонуємо атонівцям замість гнити в підвалах до воскресіння Озірісом бути жерцями в євреїв.

Розробимо для євреїв легенду, що бог їхнього Абрама, Якова і Йосипа колись обіцяв їм зробити їх великим народом.

Богообраним.

А ось тепер згадав свою обіцянку і вирішив вивести їх з рабства єгипетського в обітовану країну з молочними і медовими ріками.

-Не повірять євреї в нового бога і не приймуть єгиптян своїми жерцями.

-А ми Мойсея підключимо до цього діла. В простого народу до нього ставлення як до заступника.

-Старий він вже. Не сприйме він таких радикальних думок. Він і молодим був м'яко кажучи надто вже простим і прямолінійним. Двох слів до купи не зв'яже.

-Мойсея я беру на себе.

З допомогою мого друга Їтра, жреця мадіамського, ми йому влаштуємо очну ставку з богом Абрама і Якова, ха-ха.

Та й допомога Їтра буде потрібна, щоб якось допомогти їм адаптуватись в пустині хоч на деякий час, а то рвануть зразу назад. Ну і знаменія всякі робити для підтримки віри. Десь куряву на дорозі підняти, чи дим на горі.

А що Мойсей двох слів не зв'яже - не біда.

Є тут у мене один знайомий жрець з атонівців, ну, в смислі сидить в підвалі.

Ароном звати. Ото голова. Ми його братом Мойсея представимо.

Всі організаційні проблеми він візьме на себе.

Ми з ним детально розробимо і легенду про бога Абрама-Якова і обрядовість до дрібних деталей.

Все буде на професійному рівні.

Таким твердошиїм нав'язати бога не легко буде.

-Треба щоб при виході вони нашкодили, щоб назад боялись вертатись.

-Як? Вбити кількох єгиптян?

-Ні, єгиптян вбивати не потрібно, а от чутки розпустити можна, що бог Абрама і Якова побив єгиптян. А самі вони хай позичать якісь цінні речі в єгиптян, щоб і в самих рильце в пушку було. Та й

допомога якась на дорогу буде.

-А я організую "погоню" з військом і колісницями для більшого страху.

-Ти ж дивись не перестарайся, щоб не догнати. А то вони з своїми дітьми, волами і речами не такі швидкі, як твої колісниці.

-А як же вони в пустині будуть? Вимруть же.

-Ну то вже їх справа. Живуть же якось люди. Хай з хананейцями воюють. Нам легше буде. Та й тепер в них буде власний бог. Хай він за них і потурбується, ха-ха.

Всі троє засміялись.

-Ну що ж. Добре. Працуйте. Даю вам два роки на підготовку.

Аменхотен III полистав календар і зробив запис:
„Вихід євреїв”.

-Яке в нас наступне питання?

-Війна з ефіопами.

Книга Буття.

День шостий.

Створення людини.

-А тепер, - сказав Творець, - створімо людину. За образом і подобою Нашою, як чоловіка і жінку, як творця створімо її...
Ну, це я так, для протоколу сказав.

Творець Єлогім міг би цього й не казати присутнім, адже присутнім був лише Він в своїй триєдиній іпостасі (Батька, Сина, і Духа).

(Якщо бути вже точним, то ще Ягве був присутнім при цьому - нерідний син Батька. Але в роботі він участі не бере, сидить і щось малює пальцем по пилюці, щось мисляє).

Батько: - Ну от, славно Ми попрацювали ці 5 днів, ще день і на небо, відпочивати.
Лишилось Нам створити лише Людину. Ну, це вже простіше, створимо її за образом і подобою Нашою.

Син: - Це як, трійцею? Істотою, що є одночасно батьком, сином і духом?

- Ні, як чоловіка і жінку створимо її.

- Так це ж буде за образом і подобою собаки, чи кролика, а не Нашим.

- Не придирайся Ти до слів.

- Як же не придиратись, коли Я і є Слово?

- Так, припинили дискусії. За роботу.

.....(Технічні деталі Божої роботи опускаємо як не цікаві, та й ноу-хау воно).

...

І побачив Творець, що добре воно, і раділо з ним все воїнство небесне від ангелів, до серафимів.

- Ну от і добре. - Підсумував Батько. І, вже звертаючись до людей додав:

- Живіть собі, плодіться, заселяйте землю, оволодівайте нею, дбайте про неї і про все суще на ній, як добрі господарі. Рослини вам в їжу будуть, а тварини друзями вашими для радості. Вегетаріанцями будьте, як і всі звірі. Це Моя вам заповідь.

- Ну що ж, Ми добре попрацювали, тепер - відпочивати (це вже до Своїх).

- А можна Я залишусь керувати Цим Світом? - Раптом подав голос Ягве.

- А навіщо ним керувати? Він буде в автономному режимі.

- Як це?

- За Законами Природи. Хай Дух Тобі пояснить, Я в деталі не влажу.

- Та це просто. - Почав Дух. - Ось дивись, Кондиціонер. Машина надійна. Зроблено все по-божому, на елементах трінарної логіки...

- Е, стривай, давай попростіше, тут стільки всяких опцій, що Сам Ягве ногу зломить. Ось це, наприклад, що за чортівня?

- Це для керування дощем. Три положення: "он" - вмикаєш, "оф" - вимикаєш, "авто" - автономний режим, тобто все за законами природи.

Всі опції ввімкнено на "авто", ніякої необхідності Нам втручатись.

- Дощ - це цікаво, дуже цікаво, клац туди, клац сюди.. дуже цікаво.. - замріявся Ягве.

- Ось це - керування рухом сонця, а це - сірка з неба, а оце...

- Досить, досить, втомив вже. І звідки Ти все це знаєш?

- Технології? Як звідки? З майбутнього, звичайно.

- Ти знаєш майбутнє?

- А що тут такого, і майбутнє і минуле. Я ж не матерія, можу взагалі виходити в другий вимір часу.

- І Ти ВСЕ знаєш про минуле і майбутнє? - занепокоївся Ягве.

- Ні, звичайно. Але Я можу знати впринципі. Ну як Ти про теперішнє.

- А Батько теж знає?

- Якщо Він хоче щось взнати з майбутнього, то Мене посилає. Але цього практично ніколи не буває.

- Це добре, добре, оживився Ягве, Ти молодець, так добре Мені все розтлумачив.
Ну іди вже, відпочивайте, а то Тебе вже Батько чекає.

- А Ти?

- Я ще трошки побуду тут, полюбуюсь Вашою роботою. Йди вже, йди...

І закінчив Творець працю свою дня шостого і спочив у день сьомий.

Люди шостого дня.

На галявині відбувались якісь події. Звідти доносились крики, вереск, сміх.
Ягве пішов на ці звуки і скоро побачив Божих творинь.

Одні дрімали, інші грались в доганялки, бігаючи з криком між деревами, ще інші вовтузились чи то для задоволення, чи то для розмноження.

На краю галявини дві мавпи з радісними криками розгойдувались на довжелезному удаві, що ліниво висів між гілками, заплющивши одне око.
Ще одна мавпа, звисившись з гілки старалась смикнути за вуса лева, що дрімав в тіні дерева.

Вовк з бараном, впершись лобами, змагались хто кого перепхає.

Сірий полосатий кіт робив вигляд, що не помічає сороку, яка старалась зловити його хвоста, що смикався з боку вбік.

Тигр вилизував козі шию, яку та витягнула з задоволенням.

Люди грались в мяча якимсь фруктом.

- Бардак якийсь, - подумав Ягве. Він підійшов поближче до людей.

- Я - Господь!

Жінка з цікавістю подивилась на нього.

- А я - Жінка. А це ось Чоловік. А це - тигр, а це...

- Замовкни! - Перервав її Ягве, Я - ваш Господь!.

- Не розумію, - сказала Жінка.

Чоловік кинув в бік Ягве мяча, бажаючи приєднати того до гри.

Ягве розірвав мяча і викинув шматки в кущі.

Люди здивовано подивились на Господа. Запала тиша. Здається навіть мавпи перестали верещати.

- Ой, пробач.- Засміявся Чоловік. - Ми ж не розказали тобі правил гри.

- Віднині Я встановлюватиму правила, - сказав Господь.

- Ти придумав нову гру? Розкажи, цікаво!

- Ви повинні поклонятись Мені, прославляти Мене, любити.
- Ми всіх любимо. А що таке поклонятись, прославляти?
- Станьте на коліна і дякуйте Мені, що живете, що сонце світить, що трава росте. І просіть у Мене все, що вам треба.
- О, я ананас хочу! - Сказала Жінка. - І ти принесеш мені?
- Ні, не принесу. Ви самі повинні все робити. Але все просити у Мене і за все Мені дякувати.
- Якась скучна гра. І чому на колінах? Нам більше подобаються рухливі ігри, веселі.
- А ще ви повинні приносити Мені жертви?
- Це як?
- Спалювати для Мене овець, голубів, биків.
- Але ж вони наші друзі!
- Вони - ваші раби. А ви - Мої раби!
- Не розумію. - Сказав Чоловік.
- Пішли пошукаємо ананасів,- сказала до нього Жінка.
- Стійте! А поклонитись Мені! Попросити, подякувати за ананас!
- Нам ця гра не цікава. А де ананаси ростуть ми самі знаємо.
- Ну ладно... - розізлився Ягве. - Самі ростуть... Без Мене значить... Побачимо...
- Самі ростуть... Без Мене... - Всю дорогу бурмотів Ягве.
Він і не помітив, як минув Твердь Небесну, на якій з нижнього боку було прикріплено сонце, місяць і зірки і опинився біля Кондиціонера.
- Самі, значить ростуть... Без Мене... - вже голосніше сказав Ягве і натиснув кнопку вимкнення дощу.

Між днем шостим і сьомим.

Розповідь Духа про Світ до Великого Вибуху.

- Почекаю поки їхні ананаси з бананами позасихають без дощу, - вирішив Ягве. - А тоді і поговоримо про нову гру і нові правила!
Гуляючи по тверді небесній Він з задоволенням і злорадством уявляв Свою майбутню зустріч з людьми...

Раптом Ягве побачив Духа. Той ходив з заклопотаним виглядом, час від часу тупав ногою об твердь і щось вичисляв в умі, задираючи голову.

- Ти ще не спиш? - Здивувався Ягве.

- Та щось не спиться. Провіряю міцність тверді небесної. Треба розрахувати на коли будильник заводити.

- А Ти... сплять?

- Без задніх ніг!

- Це добре. Йшов би й Ти уже, а то Ви добре натрудились.

- Так, цілих шість днів без відпочинку!

- Ну, шість днів роботи за цілу вічність неробства не так вже й багато.
До речі, а чим Ви займались всю вічність до цього і чому раптом вирішили створити Світ?

- Ти не повіриш, але шість днів тому не було і Нас, а не тільки Світу.

- Як це? А що ж було?

- Була якась Ідеальна 11-вимірنا Світобудова.

- І Вона існувала вічність?

- Сама вічність була закута в Ній. Бо обидва часові виміри були в Ній замкнуті. Як і інші 9.

- Це був Єдиний Бог? Чи Бог і Світ в одній упаковці?

- Це все, що було.

- І що ж сталося?

- Сталась якась катастрофа. Тріснули зразу 4 Суперструни Світобудови
Світобудова втратила замкнутість і стала нестабільною.

Якби 2 чи 3 Струни, то ще б якось могло пронести, затягнутись, розсмоктатись... а чотири... це була справжня катастрофа.

Прийшлося запустити процес інфляції для заповнення розриву матерією.
Але виникла загроза зхлопування цього розриву, що могло б знищити і решту Світобудови.
Добавили в розрив Чорну Енергію. Вдалось так-сяк застабілізувати ситуацію.

Світобудова розпалась на два Світи, розділені Твердю Небесною.
Наш, Божий, семивимірний, замкнутий і той, з розірваними чотирма вимірами, матерією і Чорною Енергією.

Добре, що не тріснула друга часова Струна. А то Наш, Божий Світ став би неможливим.
А так ще нічого, терпимо. Ну розпався Єдиний Бог на Світ і Триєдиного Бога.
Так навіть цікавіше. Адже Світ став непередбачиваним.

Ну, в найближчі кільканадцять мільярдів років Тверді Небесній і Нашому Світу нічого не загрожує, але далі...

- Так Ви - семивимірні осколки, уламки колишнього Єдиного одинадцятимірного Бога - Світобудови?

А Я тоді хто? - Запитав Ягве. - Як Я появився?

- Ти - продукт викривлення симетрії слабих взаємодій, - хіхикнув Дух.

- А Ти - продукт Великого Пшику. Але чому слабих взаємодій? Я ж теж бог, я ж не матеріальний.

- Так, Ти теж бог, ти належиш Нашому, Божому Світу, але залежиш від того, матеріального.

- Це як?

- Ти - наводка, наслідок поляризації Божого Світу Чорною Енергією матеріального світу. Якби раптом той матеріальний світ з розірваними вимірами зник (хоч це і неможливо), то Тебе б не стало в Нашому замкнутому семивимірному.

- Ясно. Тобто Я - Бог пов'язаний з матеріальним світом. Пов'язаний Чорною Енергією. Звучить символічно. Мені подобається...

Щось забалакалися Ми з Тобою. До речі, а скільки часу пройшло на землі, поки ми тут говорили?

- Ох багато! Їхній розірваний часовий вимір настільки по масштабу відрізняється від Нашого! Те, що в нашому часі було кілька днів в них мільярди років пройшло. Так що за кілька хвилин, що Ми розмовляємо, там...

Ягве не дослухав і швидко кудись побіг.
Дух знизав плечима, завів будильник і пішов спати.

Люди сьомого дня.

Творіння Ягве.

І почалася дня сьомого, за відсутності Творця Єлогіма, серед воїнства небесного смута велика, що у війну переросла. Почав цю смуту нічим раніше не примітний Ягве. Гординя і заздрощі, безмірна жадоба влади і почестів рухали ним.

Довго тривала війна на небі і закінчилась врешті-решт перемогою Ягве, якого підтримали ангели нижчих і частина середніх ступенів, від ангелів і архангелів, до сил, влад і престолів. Переможених кинули в Тартар.

Першим ділом Ягве проголосив себе Господом, тобто Хазяїном, Господарем всього суцього і вимагав покори, поклоніння і почестей.

Але ні людям, ні тваринам не знайоме це було і не властиве природі їхній.

І знищив тоді Ягве все живе на землі, не давши дощу на землю. І стала земля пустинею безплідною.

-А тепер Я творитиму во славу Свою, - сказав Ягве.

-І творіння Мої будуть славити і восхваляти Мене, бо будуть нікчемними і залежними від мене.

І зробив Господь Ягве людину з пороку земного і життя в неї вдихнув.

Подібною до тварин зробив Ягве людину, бо не було в його команді ангелів вищих ступенів, ні херувимів, ні серафимів і вищі знання недоступні йому були.

І назвав Ягве чоловіка Адамом.

Посадив Ягве садочок посеред пустині і помістив туди Адама доглядати за ним.

Потім тварин ще зробив з пороку земного, для допомоги Адаму.

І нарешті жінку з ребра Адамового, щоб залежною від чоловіка свого була.

Але не було і в цих людей рабського самоприниження перед Господом, ні бажання славити Його і воздавати почесі. Бо не заклав цього Творець в план і тварин, по якому Ягве Адама зробив.

І задумався Господь Ягве сильно.

Люди сьомого дня.

Гріх.

-Якісь вони самодостатні, спокійні, горді і незалежні - гризло Господа.

-Такі не будуть ні поклонятись мені, ні славити мене.

Але ж інших Я зробити не можу. Я ж не Творець. Прийдеться працювати з тим, що є.

Чогось в них не вистачає, - задумався Господь.

Ага! От чого!

Немає в них ні Страху, ні Сорому, ні почуття Вини.

І придумав Господь ГРІХ.

І виростив Господь дерево посеред Раю з красивими на вигляд плодами.

І привів Він Адама до того дерева і сказав:

-З усіх дерев їж, а з цього не їж, бо помреш в той же день.

-Добре, - кивнув Адам.

Знайшов Господь змія в садку і сказав йому:

-Скажи жінці, щоб зіла з цього дерева і чоловіку своєму дала.

-Добре, - відповів змій.

-Господь сказав, щоб не їли з цього дерева, бо помрете, але не помрете, - сказав змій жінці, - зіж і чоловіку своєму дай.

-Добре, - сказала Єва.

-Ось яблуко красиве, - сказала Єва Адаму, - я їстиму, і ти їж.

-Добре, - сказав Адам.

Зїли вони яблуко, і увійшли у них з тим яблуком страх, сором і почуття вини.

-Ага, - зрадів Господь, побачивши, що люди з сорому і страху ховаються від нього.

-Так ви не послухали Мене і їли з того дерева, що я казав : "не їжте". - Закричав Він.

-Тепер ви будете, як Я, будете знати не тільки ДОБРО, але й ЗЛО.

Але, на відміну від Мене, ви будете смертні і нікчемні.

Засію Я землю осотом і будяками, і в поті лица добуватимете ви їжу собі.

І поставлю я ворожнечу між людьми і звірами, і будете ви вбивати одні одних і поїдати.

Заселю я землю паразитами і хворобами, що мучитимуть вас.

І будете ви жити в страху і непевності, залежати від примх погоди і від випадку.

Буде вас гризти почуття вини, що не послухались Мене. Будете повзати і благати мене послати дощ, чи позбавити від хвороби.

І помрете, і станете землею, з якої взяті, мучимі тоскою за втраченим Раєм.

Сказав це Ягве, здер шкури зі звірів, що попались під руки, кинув Адаму і Єві в якості одежі, і вигнав з Едему.

Поселився з тих пір страх і в душі звірів, що бачили це.

Люди сьомого дня.

Селекція Ягве.

Отже, впустив Ягве в конструкцію людини вірус Гріха.

Появились в людей почуття страху, сорому, вини.

Тепер вже можна було підганяти людину під потреби Господа простою селекцією.

Родились в Адама і Єви сини Каїн і Авель.

Каїн хліб ростив, Авель овець пас.

Принесли Каїн і Авель Господу жертви: Каїн - хлібну, Авель - криваву.

Господу (хто б сумнівався) сподобалась кривава жертва Авеля і не сподобалась хлібна Каїна.

Затаїв Каїн обиду в серці своєму. Під час сварки в полі вбив Каїн Авеля.

Сподобався Господу Каїнів вчинок.

-Нема чого сидіти тобі в полі, йди в світ, міста засновуй, розмножуйся, а Я захищу тебе знаком, щоб ніхто не обідив тебе.

Розселились люди по землі і зло чинилось між ними, на радість Господа Ягве.

Але почали надходити до Господа тривожні звістки з землі.

Стали появляться серед людей такі, що добро творили, технології розвивали, рух зірок вивчали, появлялись також велетні і герої, що рід людський прославляли.

І зібрав Ягве комісію з найбільш знаючих ангелів і звелів розібратись, в чому тут справа.

-Ця зараза йде з Тартару, - доповідав голова комісії, після тривалих кропітких досліджень.

-Це Синів Творця робота.

-Як таке може бути? - закричав Ягве, - жодна душа не може покинути Тартар без Моєї волі!

-Тут тонка річ, - пояснював голова комісії, - тунельний ефект.

Якщо мала енергія, або на короткий час,.. або малої сили, чи в невизначеному місці...

Точніше, якщо добуток енергії на час не перевищує...

-Як це можна припинити?! - перебив його Ягве.

-Нажаль ніяк, Господи. Це лежить в основах Світобудови, закладених Творцем, якби ми й могли це відмінити, то весь цей Світ, і ми в тому чилі, розпалися б в Ніщо.

-Не нагадуй мені про Творця! - закричав Ягве. - Я - Господь і творець!

-Я, Господь цього світу, і мушу миритись з тим, що Сини Творця псують мої творіння?! -злився Ягве. -Не бути цьому!

Не буде Дух Творця перемагати в моїх творіннях! Я винищу весь цей рід і все живе на землі! Витоплю всіх, як мишенят!

Але, трохи охолонувши, вирішив Ягве залишити на розвод кожної тварі по парі і сімейство Ноя - алкоголіка і самодура.

Тривалою, наполегливою селекцією відбирав Господь Ягве рід людський для слави Своєї. Критерії відбору були прості: послух і гріховність, гріховність і послух. Бо який же послух без гріховності?

Сказав Господь 75-річному Абраму покинути місто своє і сімю свою і йти в напівпустинні землі Хананенянські. Абрам пішов.

Довго не давав Господь жінці Абрамовій дітей, а коли та врешті-решт народила в 90 років, наказав Господь Абраму принести довгожданного первістка Ісака в жертву Йому. Абрам безропотно погодився.

-От які люди потрібні мені, - сказав Господь, - розмножу я тебе сильно серед людей!

Було в Ісака два сини: Ісав і Яків.

Ісав в полі працював, полював, Яків в шатрі сидів, маминим любимчиком був, з корисливих мотивів і брата і батька свого обдував.

Вибрав Господь Якова для розмноження во славу Свою.

Сини Якова, всі як один - молодці були. Брата свого вбити рішили, та в рабство кочівникам продали - вигідніше.

В Єгипет їх, для дальшого визрівання!

-Ну що ж, покуштували вони достатньо рабства єгипетського, самий раз їх ошасливити, щоб за щастя вважали Моїми рабами бути, і довіку славили і восхваляли Мене. - Вирішив Ягве. Знайшов Він біглого вбивцю в пустині сінайській і поручив йому місію велику, визвольну.

-А перед виходом хай позичать побільше цінних речей в єгиптян, - підказав Господь Мойсею. -Чим більше гріха, тим краще. А Я ще добавлю єгиптянам бід во славу Свою!

...

-Ну от, -сказав Ягве Мойсею, - не було тебе кілька днів, а вони вже проміняли Мене на бичка! Винищу всіх до одного! Тебе одного лишу на розмноження!

-Не треба, Господи, дай їх мені. Я з них в пустині шовкових зроблю. Єгипет їм раєм здається!

-Ну що ж, вся надія на тебе, Мойсею.

...

Війна триває. Поле битви - земля.

Давно закінчилась війна на небі. В вічному заточенні в Тартарі Сини Творця.

Господом неба і землі став властолюбний, заздрісний, кровожадний демон Ягве.

Але навіть тваринна природа людини, заражена вірусом гріховності, виявилась сприйнятливою до слабого голосу Синів Творця, що проривається час від часу з Тартару.

І народжуються люди з гордо піднятою головою, що не хочуть плазувати і поклонятись тиранам.

Зі спрагою до знань, з бажанням пізнати тайни світу і життя.

З гострим відчуттям правди і брехні, добра і зла.

З загостреним почуттям справедливості, доброти, любові і краси.

З нестримним бажанням свободи, нетерпимістю до насильства і рабства.

З бажанням підняти над суєтою буднів, відкривати нові світи, зазирнути в незвідане.

Але посилає їм Ягве учнів і послідовників. І переплітається кукіль і пшениця, і вже не розбереш, де чий корені, а де чий плоди.

І використовуються знання на шкоду людей.

І довішується ідея любові ідеєю рабства.

І переплітається ідея добра з восхвалянням неробства і глупоти.

І направляються високі устремління в тупики ілюзій.

І так все перемішалось, що ніхто вже не розбере, де голос Князя світу цього, а де голоси Синів Божих.

Але є один непрямий критерій.

Голос Синів Божих завжди ледь чутний.

Його ніколи не почуєш в гудінні дзвонів, шумі натовпу, чи з екранів телевізора.

(Передмова до Євангелії від Анатолія)

Ісус, Син і Христос.

Сидить на небі Свята Троїця - Батько, Син і Дух Святий і думають собі вголос.

(Думають то подумки, але Кожен з Них знає, про що думає Інший. А точніше думають Вони синхронно те саме, бо є одним Богом, просто Йому (Ім) зручніше думати в формі діалогу (чи й трилогу, але Дух в основному відмовчується)

- Якийсь у цих євреїв Бог дикий, кровожадний, жорстокий, мстивий.. Нелюдяний одним словом. - Почав Батько.

- А в інших народів хіба кращі? - Спробував заперечити Син.

- А яке Нам діло до інших. Євреї мене непокоять. Четверте тисячоліття від Творення Світу, а Бог їхній як в часи Адама чи Ноя. Сором.

- А в деяких системах відліку вже 14 мільярдів пройшло - зненацька втрутився Дух.

- Та сиди Ти, розумник знайшовся. - Перебив Його Батько.

- Гуманізувати треба їм Бога, більш людянішим Його зробити - продовжив думку Батько.

- Це як?

- Ну, не знаю...Боголюдину якусь створити... Грецькі ж боги з людськими жінками часом того...

- Та Ти, старий самодур, всю землю колись витопив, коли Я з людськими жінками того!..

- Ну, визнаю, не правий Я був. Але ж Я покався. Та й не я то був, а Ягве.

- А як же Ми, якщо Той, Боголюдина буде для них Богом? - Поцікавився Син.

- Він буде замість Тебе, тобто Тобою.

- А Я де? Чи Він буде на землі, а Я на небі?

- На землі Він тимчасово буде. Як людина. А потім Ми Його на небо візьмемо.

- Замість Мене?! А Мене куди? - Вже стривожився Син.

- Ну, Тебе тойго... ліквідуємо.

- Ну ні, Мені це не подобається, Я так не згоден. Як це - Мене ліквідуємо? А Закон незмінності Бога? А Закон збереження нетлінної Божої Матерії?!

- М-да. Тут з цим загвоздка. А що ж робити?

- Так Його тойго... ліквідуємо. А людям скажемо, що на небо Його взяли.

- Ну так, це вихід з проблеми. Так і зробимо.

- Так Я пішов? - Радісно вскочив Син.

- Куди?

- Ну, до Марії.

- Ні, Цього пошлемо, Духа. Всерівно без біла сидить.

- А чому Його? Ісус же як би Мною буде, Сином, а не Ним!
Та й люблю Я це діло!

- Ти - іншим разом. В Кінці Світу.

- А що ще за Христос в заголовку?

- Не знаю Я...

Камінь, на якому Церква стоїть.

(До читача.

Читаючи Біблію, чи не появлялись у вас такі питання:

Чому стража, при арешті Ісуса, не вбила, і навіть не заарештувала Петра, який вчинив збройний опір і в той же час хотіла затримати якогось неназваного юнака, що ледве вирвався і втік без одягу?

Чому в той час, коли прихильники Ісуса зазнавали жорстоких переслідувань не лише в Юдеї, а й за її межами, в цей самий час Петро з апостолами вільно проповідували кожен день в єрусалимському храмі, і організовували в Єрусалимі комуну?

На ці, та інші питання ви знайдете відповідь в цій розповіді.)

Коротко про Петра.

Петро (Симон) - людина сильна, енергійна, практична.

Прекрасний організатор, вміє домовлятися і переконувати, наводить страх на віруючих. Властолюбний, жорстокий, безпринципний, безжальний, вміє конвертувати популярність у владу, владу - у гроші.

Будучи учнем Івана Хрестителя зумів перетворити ексцентричні дивацтва безкорисливого фанатика в прибутковий бізнес, наладивши рекламу і беручи гроші за хрещення.

Коли Івана посадили, Петро вернувся в Галілею. Працювати йому не хотілось, і тому, не вагаючись, прийняв пропозицію нового проповідника, Єшуа, йти з ним.

Спочатку справи йшли прекрасно: проповіді, зцілення, прийоми, застілля, слава, гроші...

Але вчитель виявився якимсь дивакуватим. Після тріумфального походу апостолів по містам Ізраїльським, вчитель, замість радити популярності, став якимсь неадекватним.

Може він і справді вірив в сказане ним: -Не встигнете обійти і міст Ізраїльських, як наступить Царство Боже.

Вчитель почав зловживати численними "хлібопереломленнями", все частіше думав і говорив про смерть, а, напившись, лякав учнів пропозиціями їсти його тіло і пити його кров.

То раптом впадав в незрозумілу злість, що смоківниця не хоче йому плоди давати взимку, чи гора не хоче зійти в море.

Все це відлякувало людей, люди переглядались між собою, занизували плечима і розходились.

Більшість учнів і апостолів покинули компанію.

Каса різко почала худнути. Що було видно по посірілому обличчю казначея Юди..

А тут у вчителя зовсім дах зірвало.

Якраз під Пасху він оголосив себе царем, і вїхав на ослі в Єрусалим, наказавши учням бігти попереду, махати пальмовими гілками і кричати осанну царю Юдейському.

Більше того, вчинив дебош у Храмі, перевертав столи мінял, виганяв торговців і кричав, що зруйнує цей Храм, а за три дні новий побудує..

Петро добре знав, чим це закінчиться. Ще дуже свіжими були спогади про Івана Хрестителя.

Як все йшло добре, поки Івана не занесло. І от раптом він забув про таке вже престижне і вигідне заняття, як рівняння в пустині дороги для Бога і почав вчити царя, як тому влаштовувати особисте життя..

Після трьох років тріумфального життя в славі і почестях, насолоди владою над людьми і їх страхом, опинитись знов в латаному, вонючому від риби човні!..
І тільки тому, що вчитель зійшов з розуму?!
Треба терміново щось робити!
...
Юда його зрозумів і підтримав.

Перша розмова з Каяфою.

Каяфа прийняв Петра і Юду неохоче, але, дізнавшись про суть справи, оживився.

-Первосвященнику, - почав Петро, - тільки ти можеш порятувати Ізраїль від винищення.
Не дай супостату повести людей Божих під мечі римлян, як ягнят на заклання!
Хай краще проллється кров одного безумця, ніж тисяч і тисяч дітей, стариків, чоловіків і жінок Ізраїля!
Не дай зруйнувати Храм і віру батьків наших, душу народу Божого!..

-Я й не знав, що все так серйозно, -сказав Каяфа, вислухавши Петра і Юду.
-Що ви хочете, за вашу службу? Срібла, золота, скільки?

-Первосвященнику, -почав Юда, але Петро зупинив його, різко смикнувши за плащ.

-Ми не задля грошей це робимо, -сказав Петро, - лише послужити Богу і Ізраїлю хочемо.
Але після того, як сатана візьме безумця, дозволь нам в Храмі говорити перед спокушеними цим безумцем, щоб направити їх з путі кривого на стежку Божу.

-Ну що ж, ти, видно, розумний чоловік, -сказав Каяфа, -Надіюсь, ти не закликатимеш Храм руйнувати? -вже з усмішкою закінчив він.

-І ще ось, - сказав Петро, - ми повинні зберегти авторитет перед спокушеними, щоб вивести їх з путі хибного, тому свідчити на безумця ми не можемо, навпаки, прилюдно виказуватимемо йому вірність і почесі.

Всю дорогу Петро похмуро мовчав. Але в очах в нього світилась тверда рішучість.
"Я вже не ягнятко, яке можна відлучити від цицьки і кинути подихати", - думав він.
"Я пройшов науку у двох пророків, я можу виганяти бісів, мене бояться і поважають, від мого погляду падають на коліна, від мого голосу тремтять, як очерет на вітрі.

Я - Камінь, і я стану Церквою!"

Юда щось говорив всю дорогу про касу, в якій вітер гуляє, про спільні плани на майбутнє...

"Для тебе я теж місце приготував в моїй Церкві!" - подумав Петро зі злорадством...

Остання розмова Анатолія з Єшуа.

-Вчителю, тобі загрожує небезпека, тебе хочуть вбити!

-Сідай, Анатолію, давно тебе не бачив. Коли ще нам доведеться поговорити...
Ти звідки родом? В тебе є рідня?

Анатоль з досадою і нетерпінням кивнув кудись на північ.

-Ти з Сирії?

-Ні, далі, але вчителю, послухай, зараз не час про це!
Я випадково почув про що шептались Петро з Юдою, вони зле замислили! Тобі треба тікати, сховатись!..

-Кому світитиме вогонь, якщо його сховати?

-Але ж тебе вбють! Тебе зрадили твої найближчі, найперші учні!

-Стануть перші останніми і останні першими, - Тихо, промовив Єшуа.
-Куди мені тікати? Нема для Сина Людського місця ніде на землі.
Рано я прийшов. Не настав ще мій час. Не проросте зерно, кинуте на камінь.
Але я ще прийду...

-Коли ти прийдеш, вчителю, де тебе шукати?

-Коли я прийду, ніхто цього не замітить. Коли я прийду, ніхто мене не впізнає...
Я прийду непомітно, як виростає найменша насінинка в дерево, я прийду як крихта дріжджів
піднімає тісто в діжці, я прийду як голос, ледь чутний в душі, що змінює все життя...

Але зараз ти покинь мене. Залиш це місто, залиш цю країну, йди звідси подалі.
І попередь Степана.

Тих, хто чув мене, будуть переслідувати за слово моє, на вас будуть полювати, як на звірів. І
найбільше ті, хто слухав мене, і не почув, хто дивився, і не побачив.

Арешт Єшуа.

Пізно ввечері в четвер, в сад, де зупинився на відпочинок Єшуа з апостолами і учнями увійшов озброєний загін від Каяфи.

Петро вихопив заздалегідь приготовленого меча і з криком: "Вчителю, я врятую тебе!" кинувся на одного з слуг Каяфи, що був поруч з командиром загону, розмахуючи мечем і пинаючи того ногами.

Кілька стражників вихопили мечі і кинулись було до Петра, але командир загону зупинив їх. Він мав чіткі вказівки від Каяфи.

-Перестань, Симоне, досить тобі вже, - З докором в голосі сказав Єшуа.

Петро знітився, опустив меча і відійшов в сторону.
Апостоли і учні стояли мовчки і дивились.

Стражники схопили Єшуа і нишпорили серед учнів, шукаючи ще когось.

Нарешті знайшли і схопили Анатоля, але той вирвався, лишивши в руках стражника свій плащ, і голий зник в темноті саду.

В п'ятницю Єшуа стратили.

„Настав час жнив”.

-Осиротіли ми, брате, - Промовив Петро до Андрія. - Але той, хто це зробив, - поплатиться!

-Пілат?!

-Юда Іскаріотський, казначей наш. Псують гроші людей. Не можна служити і Богу і Мамоні одночасно.

-Звідки знаєш, що Юда?

-А хто знав, де ми зупинились на ніч?

-Всі ми знали.

-Знали то всі, а виходили в місто не всі.

-Так він же за продуктами виходив.

-От-от, дуже зручний привід.

-Могли ж вислідити...

-Я бачу, брате, що ти чомусь дуже хочеш виправдати цього нікчемного зрадника і вбивцю-користолоба. Чого б ото?

Хіба не сказано: "Горе тому чоловіку, хто видасть Сина Людського, краще б і не родитись йому".

Андрій опустил очі.

...

Була субота.

Петро, Андрій і Юда йшли околицями Єрусалиму і ділились враженнями останніх днів.

-Настав час жнив, - Сказав Петро, озирнувшись навкруг.

Юда здивовано глянув на Петра.

В цю ж мить Андрій вихопив мотузку, накинув Юді на голову і почав душити.

Через сутулість і коротку шию Юди, мотузка попала йому на підборіддя. Юда пручався і виривався. Петро вдарив йому в живіт широким гострим ножом. Юда схопився за живіт, опустився на коліна і завалився на бік.

Андрія зтошнило, він сперся на дерево, бо запаморочилась голова і підкосились ноги.

-Будь ти проклятий, Симоне, - прошипів Юда.

-Ну вже ні, Юдо, проклятим будеш ти. Я вже подбаю про це. Обіцяю тобі.

Як там в кесарії кажуть? "Горе переможеним, переможців не судять".

Але з ким я оце розмовляю? - Петро повернувся, сплюнув, і пішов геть.

Цього ж дня по Єрусалиму поповзли чутки, що Юда Іскаріотський, що видав на страту свого вчителя Єшуа, повісився від докорів совісті.

Місія Анатолія.

Всю ніч і весь день переховувався Анатоль в садах і чагарниках, пробираючись поближче до доріг, щоб почути з розмов перехожих про долю вчителя. Тільки в п'ятницю ввечері зміг він дістатись Голгофи, і з чагарників спостерігав за чорними зловісними хрестами на фоні вечірнього неба. Біля хрестів була охорона і кілька жінок.

Раптом підійшов якийсь поважний чоловік з чотирма слугами. Чоловік щось переговорив з начальником охорони, показав йому якийсь згорток, той кивнув і вказав на один з хрестів. Слуги зняли розп'ятого, загорнули в білу плащаницю і поклали в принесений ними гріб. Потім процесія вирушила на північ вздовж гори. На відстані від них слідом йшли дві жінки.

Анатоль, стараючись не випустити з поля зору ні процесію, ні жінок, пробирався слідом чагарниками. Через кілька сот метрів процесія зупинилась біля видовбаного в скелі склепу, напевне купленого цим чоловіком заздалегідь. Слуги занесли труну в склеп, привалили вхід великим каменем, що був там для цього і мовчки пішли.

До склепу підійшли жінки і про щось говорили. Одну з них, Марію Магдалину, Анатоль впізнав по голосу. Жінки домовились прийти через день, в неділю вранці, щоб забрати тіло і перепоховати.

Коли жінки пішли, Анатоль підійшов до печери. Серце його голосно калатало. Від напруження мозок запалився, цілий рій якихось відривків думок носилось в голові. Анатоль гарячково чіплявся за залишки розуму, щоб збагнути мету своїх дій.

Якийсь інстинкт вів його сюди, він відчував, що повинен щось зробити, але не знав що і для чого.

Анатоль вчепився в камінь, стараючись відсунути його від входу. Камінь був важкий і не піддавався. З безумним криком, напружуючи всі сили, він рвонув ще раз, але камінь і не ворухнувся.

Анатоль раптом відчув велику втому, напруга останньої доби далась взнаки, він присів біля каменя і відразу ж відключився.

Проснувся Анатоль від передранкового холоду. Його голе тіло замерзло, хотілось їсти, але в голові трохи прояснилось. Потрібно знайти якусь деревину для важеля. Сьогодні субота, сьогодні сюди ніхто не прийде, в мене є цілий день для пошуку. А ввечері я зроблю це.

Але що він хоче зробити, Анатоль так і не розумів. Було якесь смутне відчуття, що він повинен врятувати вчителя. Анатоль розумів всю бузглуздість цієї думки, але було щось сильніше за розум. -Я вам його не віддам! - з силою видавив з себе Анатоль...

Вночі Анатоль з допомогою важеля відсунув камінь і увійшов в склеп. Відкрив кришку гроба і розмотав плащаницю, щоб пересвідчитись, чи це вчитель.

Лице вчителя здалось йому напрочуд спокійним і мирним, ніби події останніх днів його зовсім не стосувались. Цей спокій передався Анатолу і переріс у впевненість. Він нарешті зрозумів, що має зробити, і для чого.

-Вони забрали твоє життя, але твоєї смерті вони не одержать! - вже спокійно і впевнено промовив Анатоль.

Він взяв тіло вчителя на плечі і поніс у ніч.

Анатоль йшов довго, не вибираючи дороги. Впевненість, що він робить щось дуже важливе, надавала йому сил.

-Вони не матимуть твоєї смерті! Їм не вдасться тебе вбити! -повторював і повторював він.

Нарешті зупинився, поклав тіло Єшуа в якийсь рівчак і прикидав камінням.

Постояв, подумав, згадав, що залишив відкритим вхід в склеп і пішов назад.

Коли підходив до печери, починало вже світати.

Анатоль зайшов всередину, кинув погляд на відкритий гріб. Там лежала плащаниця.

"Не ходити ж голим", -подумав Анатоль, і накинув плащаницю на себе.

Присів на краю гробу, задумався: що далі? куди тепер?

Раптом на вході в склеп появилася Марія Магдалина, з якої вчитель вигнав колись сім демонів.

Кілька секунд обоє дивились одне на одного широко відкритими від несподіванки очима.

-Маріє, не бійся, це я, - Сказав Анатоль встаючи і поправляючи на собі плащаницю.

Жінка зойкнула, ноги її підкосились, і вона без пам'яті звалилась на землю.

Анатоль постояв ще трошки, загорнувся в плащаницю і швидким кроком подався геть.

Марія Магдалина.

-Симоне, тут Марія Магдалина хоче говорити до тебе.

-Чого їй?

-Каже, що в дуже важливій справі.

-Ну які в жінки важливі справи можуть бути? Гони її.

-Вона не піде, поки не вислухаєш.

Марія Магдалина вся аж світилась від урочистості і щастя. Радість її аж розпирала, що так контрастувало з її пригніченим, нещасним виглядом останніх днів.

-Симоне, - сказала вона, -браття, Вчитель воскрес! Я бачила Його, я говорила з Ним!

-Маріє, ти перепила зранку?

-Послухай, і не перебивай. Ми пішли вдосвіта до гробу Вчителя, я побігла вперед.

Коли дивлюсь, - камінь відсунутий. Я заходжу, дивлюсь: кришка гроба скинута, гроб пустий, і сидить Ангел Господній в білих одежах. Це мені спочатку так здалось.

А потім Він заговорив до мене, і я побачила, що це наш Вчитель.

Враз все освітілось яскравим білим світлом, Він підійшов до мене, взяв мене за руку, і мені зразу стало так легко і радісно, я стала невагома, як пушинка. Ми, мов хмаринки, полетіли на небо, нас вітали ангели, всі були усміхнені і радісні, з усіх боків лунала тиха прекрасна музика, кольори були яскраві і прекрасні, і... невимовне почуття щастя і любові. Я такого ще ніколи не відчувала.

-Вчителю, ти повернувся? спитала я.

-Тут я не вчитель, тут я вам друг.

А повернувся я, щоб ви могли повернутись до мене, - відповів він.

-І я зрозуміла, що наш Вчитель - Син Божий, Він - Бог.

-Безумна, що ти мелеш? Що ти можеш знати про Бога?

-Я знаю тепер, -тихо, але твердо сказала Марія, - Бог, - це любов.

-Проженіть цю безумну, і закрийте їй пельку! -закричав Петро.

Але Марія Магдалина не замовкла. Вона з фанатичною впевненістю і переконливістю розказувала всім про бачене і пережите нею. Інші жінки теж підтвердили, що бачили, як людська постать, вся в білому, вийшла з склепу і розчинилась в ранкових сутінках. Знайшлися й такі, хто бачив людину в білому, що йшла з Єрусалиму по дорозі кудись на північ. Чутки про воскресіння Єшуа швидко ширились Єрусалимом, обростаючи все новими деталями, свідками, очевидцями і повірившими в них.

Тріумф.

Каяфа слова дотримувався.

Петро з апостолами безперешкодно проповідували кожен день в Храмі.

-Браття, збулося те, про що звіщали пророки - настав час Жнив Великих! - Звіщав Петро сильним голосом.

- І буде відділений кукіль від пшениці і в вогонь кинутий!

І будуть відділені вівці від козлів і кожному буде дано, чого заслуговує.

І будуть відділені праведники від грішників, одні - для вічного життя, інші - для вічної муки в гієні вогняній. І буде там плач, і крики, і скрегіт зубів.

І будете просити смерті, та не прийде вона!

Покайтеся!

Бо вже занесений меч Ангела Господнього! І приготували Женці серпи Свої для Жнив Великих!

Слухайте, що я вам кажу, бо звіщав Мойсей: "Підніме Господь вам пророка з братів ваших. І слухайте кожного слова його, бо знищена буде кожна душа, що не послухала його"!

Савл.

Одного разу підійшов до Петра високий, красивий юнак з полум'яним поглядом і сказав:

-Вчителю, я слухаю тебе кожен день. Признаюсь тобі, я посланий фарисеями слухати, про що говоритимеш ти.

Я бачу, є в тебе сила велика, великий страх вселяєш ти в серця людей.

Ти з апостолами судитимеш дванадцять колін Ізраїлевих. Але ж вас одинадцять залишилось.

Я хочу бути дванадцятим між вами.

Петро уважно, з цікавістю подивився на юнака.

-Як звати тебе? - запитав він.

-Савл.

-Так ти хочеш інших судити?

-Хочу.

-Я дам тобі таке право. Але це і ноша важка. Чи готовий ти до важкої праці, брудної, небезпечної, невдячної?

-Готовий, вчителю.

-Що ж, подивимось..

-Що я повинен робити, вчителю?

-Смутні часи зараз настали. Але так і має бути в останні дні.

Багато єресі розвелось, багато лжепророків спокушають людей своїми отруйними язиками, своїми брехливими словами, обрікаючи їхні душі на вічні муки і знищення.

Багато невинних, довірливих душ погублять вони, якщо їх не спинити.

-Я розумію, вчителю.

-Особливо небезпечними зараз є безумці, що поширюють чутки, ніби страчений Єшуа ожив, і ніби він є Сином Божим. Багато бід принесуть вони народу Ізраїльському, багато душ погублять вони, відвернувши їх від істинного живого Бога - Бога Абрама і Мойсея.

"Жнива".

"Священики мають землі, маєтки, слуг і рабів, мають зиск від торгівлі в Храмі, від жертвоприношень і відправки обрядів", - думав собі Петро.

"А ми, сіль землі, що призвані цей світ судити, немов жебраки, на подаяння живемо. Неправильно це. Настав час Жнив!"

-Покайтеся, бо не бачити вам Царства Божого, як своїх вух! - не повчав, а наказував Петро.

-І не пригодяться вам в Царстві Божім ні ваше срібло, ні золото, ні землі, ні маєтки!

Правду кажу вам, легше верблюду пройти чере вушко голки, ніж багатому в Царство Боже!

Продавайте все і подавайте братам своїм по спасінню.

І не думайте, що ви завтра будете їсти і у що одіватись.

На Господа покладайтесь, а не на себе. Бо вся ваша сила і слава, багатство і розум, знатність і мудрість - гидота перед Господом!

І ніхто не увійде в Царство Боже інакше, як через мене!

Бо я - ворота і страж!

І багато з тих, хто слухав це, казали: "видно не простий цей чоловік, бо говорить він не як фарисеї і книжники, що повчають, а як такий, кому влада дана над людьми".

І страх великий поселився в серцях людей, і багато з них увірували.

Продавали вони маєтки свої і землі, приносили гроші і клали перед апостолами.

Кожен день апостоли проповідували в храмі і творили чудеса.

І прибували кожен день ті, що увірували. І мали вони все спільне і кожен день молилися разом в храмі, чекаючи Царства Божого...

Вбивство Степана.

"Ми з ним, як брати-близнюки", - думав Савл, розглядаючи Степана.

"Чому повинен померти цей відважний, розумний, щирий, переконаний в своїй правоті юнак? Чим він відрізняється від мене? Тільки тим, що віра його хибна.

Але чому так сталось? Чи міг би я бути на його місці, а він на моєму?

Напевно, що ні. Ну як я міг би в таке повірити, що якийсь бродяга-проповідник, страчений з розбійниками, є Сином Божим і воскрес після смерті?!"

-Так ти справді віриш, що Єшуа - Син Божий? - запитав Савл.

-Я свідчу про це! - з викликом відповів Степан.

Натовп загрозово загудів.

-Чим же ти можеш свідчити?

-Вірою своєю, життям своїм.

-Вагомий аргумент, - з іронією сказав Савл, - Може ти бачив, що він воскрес?

-Одні дивились, та не побачили, інші - не бачивши увірували. Кого з них буде взято, а кого залишено?

"Ні, все-таки ми різні. Я вірую в справжнього Бога, а він в кумира, вигадку, фікцію", - подумав Савл.

-По вірі його, кожному дано буде! - кинув Савл плащ під ноги.

-Прости їх, Господи, бо не відають... - прошепотів Степан.

...

Коли все скінчилось, Савл підняв плащ, подивився на купу каміння і окривавленого лахміття, на те, чим став Степан і сказав сам до себе:

-Все-таки ми різні. Особливо це зараз помітно, - криво всміхнувся він.

Савл і Петро.

-Слава попереду тебе біжить, Савле, - усміхнувся Петро, вітаючись.

-Не знаю вже й кого з нас більше бояться.

-Доповідаю, вчителю: основні сили ворога або знищені, або розпорошені.
В кожній синагозі, на кожному ринку, в інших людних місцях є наші інформатори.
Налажена система оповіщення, є кілька загонів швидкого реагування...

-Да, бачу ти добре попрацював, навіть військовими термінами говориш, - перебив Петро.

-Так, вчителю, але успіхи все ж скромні, ця зараза, як гідра багатоголова...

-А що чути про Магдалину і Анатолія?

-Магдалина, напевне, втекла в Єгипет. Анатолія бачили в Дамаську.

-Баба ладно, але поки Анатоль живий, на піску я буду, - сказав Петро щось незрозуміле.

-Савле, дістань мені його, за будь яку ціну.

-Добре, вчителю, - відповів Савл, після деякої паузи.
Але не пішов, і продовжував стояти, чогось чекаючи.

Обоє знали, чого саме, але Петро сказав:

-Ах, да, тобі потрібні гроші на дорогу.

-Ні, вчителю, не треба. В мене в основному добровольці з свідомих громадян, та й синагоги допомагають трохи..

Савл повільно повернувся, і якимось невпевнено пішов, ще вагаючись.

-Нащо ти його переслідуєш, він же вчителем твоїм був, - зупинився Савл.

Петро від несподіванки остовпів, потім, після деякої паузи видавив з себе:

-Переплелись корені кукілю і пшениці...

Савл кивнув і пішов.

"Він стає небезпечним", подумав Петро.

Павло.

В Дамаськ Савл відправився без ентузіазму. Дорогою, заходив в синагоги, розпитував, домовлявся, але робив це якимось автоматично. Став якимсь задумливим і розгубленим.

"Він мене використовує", - крутилась в голові одна думка.

"Сам нічого проти Єшуа прилюдно не говорить, все чужими руками робить, може чекає, куди терези схиляться... А в мене руки в крові... Мною дітей лякають..."

На підході до Дамаська Савла догнала новина: в Єрусалимі дванадцятого апостола обрали.
Ця новина зовсім звалила Савла з ніг.

"Обманув, зрадив, використав, як прокладку, і викинув, для самої брудної, кривавої роботи використав."

Сірий лицем, Савл все пив і не п'янів. Точніше, не міг забутись, відключитись від думок, що рвали його душу.

"Використав, і викинув. Анатолія йому подавай. А нащо мені той Анатоль здався? Він і не говорить, що Єшуа - Син Божий, чи що той воскрес. Переповідає лише притчі вчителя і розказує, що Петро його зрадив. Він і мене зрадив. Використав, і викинув. Використав і..."

В Дамаськ Савла привезли в безпам'ятстві. Він все бурмотів щось нерозбірливе про кров, про зраду і про Єшуа.

Через кілька днів Савл прийшов до тями. Він все ще був слабкий, говорити ні з ким не хотів, сидів нерухомо, або ходив і щось думав.

"Ти зрадив вчителя, але спадок його тобі не дістанеться. Ти вбив Єшуа, а я його воскресну" - визріло в Савла рішення.

"Ти кажеш, що ти - ворота і страж, що через тебе шлях до Царства Божого, а я скажу, що спасуться ті, хто увірує в Єшуа.

Ти в Єрусалимі засів, а я на периферію піду, куди розбіглися ті, що в Єшуа увірували.

Ти обдираєш до нитки тих, хто повірив тобі. Але побачимо, що ти їм скажеш, коли гроші їхні скінчаться, а Царство Боже так і не настане.

Ти страхом наворачтаєш у віру, а я Магдалину підтримаю.

І ще побачимо, що сильніше, страх, чи любов.

Даремно ти зрадив мене, Петре!"

"Я в твої ігри більше не граюсь".

-Велика сила і влада твоя, Каяфо. І не лише в Єрусалимі, а й в синагогах інших міст рука твоя сильна. -привітався Петро.

-Пошли листи в Дамаськ, щоб зазнав кари справедливої зрадник Савл, що перейшов на бік безумців і спокушає лицемір цей люд Божий словом облудним.

-Ти б вже помовчав про зрадників і лицемірів, Петре. Я в твої ігри більше гратись не буду.

Я й так вже жалію, що послухавсь тебе і віддав того... - Каяфа запнувся, шукаючи підходяще слово, - того безумця на страту.

Ну розказував би він свої байки, поки зовсім не спивбися і з ума не вижив. І розбіглися б від нього скоро й ті жалюгідні два десятки нероб і жебраків, що ходили з ним і слухали його, а так... Савл, кажеш, перейшов... Та фарисеї поголовно переходять.

Я завжди казав, що ця ересь про воскресіння після смерті і вічне життя, до добра не доведе.

Не від Бога це. Нема цього в Законі Мойсеевім.

Фарисеї переходять... Може це й до добра. Показали вони свою гнилу суть. Може й піде це на користь, на очищення віри народу Божого від цієї ересі...

-Ну, не хочеш, і ладно, - перебив Петро роздуми Каяфи, - в мене і свої можливості є.

Місія Андрія.

-Заслуги твої перед Господом безсумнівні, Андрію, -почав Петро.
-Дістала кара господня зрадника Юду рукою твоєю.
Але багато залишилось ще ворогів у Господа. І особливо гидкі серед них зрадники.
Вибрав Господь тебе, Андрію, караючим мечем своїм.

-Слабий я, Симоне, для цього, не моє це, я б краще рибу ловив, хліб ростив...

-Але вибрав Господь тебе, бо яка заслуга того, кому що муху вбити, що людину?

Андрій якось приречено зітхнув і опустив голову.

-Підбери з десятків молодих, сильних, у страху Господньому і не повертайся, поки з того змія брехливого, Анатолія не вирвеш його отруйне жало.
Якщо Савла по дорозі дістанеш..., але спеціально на нього не відволікайся, його й так скоро прибють, як собаку свої ж, - багато душ невинних погубив він.

Апостольська комуна.

І в апостольській комуні ширились чутки про воскресіння Єшуа, про що все більше перешіптувались наверхнені Петром і апостолами. Деякі насмілювались і запитували:

-А правда, що Єшуа воскрес третього дня і живий апостолам являвся?

-А правда, що він Месія, тобто Христос?

-А правда...

Петро ухилявся від прямої відповіді:

-Ніхто не знає дня і часу, коли засурмить в сурму свою Ангел Господній.
Але будьте готові кожної миті, бо прийде Він, як грім серед ясного неба. І горе тим, хто проспить цей час!

Наверхнених для спасіння все прибувало, але скоро витрати на їх утримання почали перевищувати кількість грошей, що приносили новоприбулі. Каса почала танути з усе зростаючою швидкістю. А Царство Боже все затримувалось...

Потрібно було терміново щось робити.

Криза.

-О, Каяфо, не зміг я повернути натовп безумців на путь істинний! -сказав Петро замість вітання.
-Хай же в'язниця буде пристанищем моїм для замолювання гріхів перед Господом!

-Ага, так тебе теж цей балаган дістав! -сказав Каяфа.
-Обібрав довірливих, розвів тут притон нероб і жебраків, а сам хочеш чистим вийти!
Ще й з терновим вінком мученика!

-Каяфо, давай говорити, як розумні, ділові люди. І шукати взаємоприйнятної виходу, а не кидатись звинуваченнями.
Ми обоє зацікавлені, щоб це припинити, чи ж не так?

Народження Церкви.

-Не мир я приніс, а меч! І підніметься брат на брата, а син на батька! -grimів Петро в Юдеї.

-... а не маєш любові, то дзвін ти мідний, і бубон гудячий, -промовляв Савл в Сирії.

-... Він любить вас, Він чекає вас, прийдіть до Нього! - благала Марія Магдалина в Єгипті.

-... як гірчичне зерно...як тихий голос, що змінює життя, - розповідав Анатоль в Антіохії.

-... хто не бачили, та увірували... - повторювали слова Степана в Фінікії.

-...і буде один взятий, а другий залишений...крики і плач і скрегіт...Син Людський...любов не заздрить, не величається...і зійде вогонь з неба і спалить... Месія...покайтеся ...а я кажу вам... Христос... як Содом і Гомора... любіть ворогів своїх...покладу до ніг...Син Божий...за гріхи ваші...для життя вічного...

І в цьому котлі із тисяч і тисяч таких різних людей, думок, характерів, страстей, надій і мрій варилося Щось Таке, чому судилось невдовзі зірвати античний світ, і визначати свідомість майже чверті людства на протязі багатьох століть...

Остання послуга Каяфи.

Начальник охорони легким стусаном розбудив Петра.

-Ось, - кинув він вузлика, - все, як домовлено. Охорону я зняв, всі замки відкриті.

Але Каяфа тебе більше не знає. Якщо когось з вас побачать ще в Єрусалимі...

-Дуже мені треба, - пробурчав Петро, незадоволений не стільки тим, що його так грубо розбудили, як тим, що він заснув і не почув, коли відкривали двері.

Апостоли спали в важкому маренні, щось бурмотіли, кричали, сміялись.

Поданий на вечерю хліб з ураженого диявольськими ріжками зерна, і напій з маку і беладонни робили свою справу.

Петро не вечеряв, зіславшись на погане самопочуття, і був голодний.

Останнім часом стосунки між ним і Каяфою стали вкрай напруженими.

Особливо після того, як при першому арешті апостолів, їм дали на сніданок хліб з споринею і відпустили в храм проповідувати.

Каяфа виправдовувався, казав, що це випадково дали хліб з врожаю позавторішнього холодного дощового року. Але Петро здогадався, що первосвященик хотів представити перед народом його і апостолів безумцями і одержимими.

Але незвична поведінка апостолів, коли вони щось несамовито кричали і незрозуміле говорили, на людей справила непередбачуване і сильне враження, ще більше піднявши їх авторитет.

В усякому разі той випадок дав Петру цінну підказку...

-Ну, що ж, - сказав до себе Петро, - починаємо нове життя. Та й підкріпитись не завадить".

Дістав похапцем з вузлика жарену рибу, хліб, і почав їсти, запиваючи вином.

"Тюрма - не краще місце, треба звідси йти пошвидше".

Не припиняючи трапези, Петро стусанами обох ніг будив апостолів:

- Вставайте, ледацюги, Царство Боже проспите!

Апостоли важко просипались, лишаючись наполовину в своїх мареннях, наполовину в реальності.

- Поки ви тут дрихнете, Вчитель приходив.

Ось, їжу приніс на дорогу, охорону прислав і замки повідкривав. Велів всім нам йти в Галілею.

Ми тут з ним трохи хліба переломили, - кивнув Петро на рибячі кістки на землі, -приєднуйтесь.

Поки апостоли їли, і пили вино, Петро багато разів переповідав їм про прихід воскреслого Вчителя і про розмову, що відбулась з Ним:

-Чи любиш ти Мене, Симоне?

-Так, Господи!

-Паси овечок Моїх, Симоне.

На тисячу і тисячу років.

Майже рік ганявся загін Андрія за Анатолем. Далеко на північ завела їх доля.

На горбі, на березі великої ріки, був вбитий Анатоль і два його учні. І скинуті їхні тіла в яр на поживу лисицям.

"Стануть перші останніми і останні першими", -раптом впливла з глибин пам'яті чомусь саме ця фраза і застряла в свідомості Андрія.

Вирубав Андрій мечем дерев'яного хреста з калини, що росла на пагорбі. Забив його в землю і прокричав:

-І буде на цьому місці побудована церква во славу Христа на тисячу років!

-І буде проклята ця земля на тисячу і тисячу років! - пролунало ехом в голові.

Подув холодний колючий вітер, всім стало якось моторошно.

Загін Андрія швидко повантажився в човни і відплив вниз по Дніпру.

"Стануть перші останніми і останні першими".

І тут до Андрія дійшов смисл цих слів. Смисл був настільки великим, а свідомість настільки малою, що нічого іншого вже в ній поміститись не могло...

...

Андрій прожив ще багато років, і всі ці роки його погляд був зосереджений кудись всередину, а губи беззвучно повторювали одну й ту ж фразу: "Стануть перші останніми і останні першими".

Йшов 34-й рік від народження Єшуа.

Другий прихід Сина Людського.

Антихрист проти Христа. Віра життя проти віри смерті.

Христос розіп'яв на хресті світ.

Я прийшов повернути світ до життя.

Христос вимагає пожертвувати земним життям заради вічного.
Знайте - вся вічність царства мертвих не варта і однієї митті життя.

Перша заповідь Антихриста:

Живи і іншим допомагай жити.

Що найчудесніше в світі? Що найцінніше в людині?
Життя.

Без життя нічого в світі не має ні цінності, ні значення, ні смислу.

Життя - це велике диво, це чудесний острівець організації серед океану стихії і хаосу.

Тонкі, слабкі і недовговічні росточки життя. Ледь появившись з хаосу - повертаються в хаос.

Стихії природи сліпі і байдужі до життя. Закони природи ворожі до життя.
Життя - це виклик хаосу в світі зростаючої ентропії.

Життя - це постійний біг наперегонки зі смертю. Змагання, в якому неможлива перемога, але кожна відвойована мить - це перемога життя.

Тож шануй і цілуй життя в усіх його проявах.
Стався до всього живого, як до великого дива і великої цінності.

Живи, борись за життя, сприяй його поширенню і збереженню в усій його різноманітності.

Добра звістка від Антихриста.

Наблизився Золотий Вік людства.

Пророк смерті Христос каже, що наблизились останні дні світу, що наблизилось царство біса смерті.

Я кажу, що царство смерті не наблизилось, воно завжди поруч, воно кругом.

Життя - це тоненька бульбашка в океані стихії, хаосу. Смерть - це руйнування унікальної структури цієї бульбашки, повернення в хаос.

Життя - це постійна боротьба. Змагання за тимчасові призи без шансу на виграш.

З цією істиною важко змиритись. Ніхто не хоче змиритись з неминучістю смерті.
Тому завжди є попит на пророків, які обіцяють вічне життя в царстві смерті.

Вони обманюють. В царстві смерті життя нема.

Але обман буває різний.
Обман милосердний - полегшити прийняття неминучого, але не на шкоду життю.

Обман шкідливий - пониження реального життя, заклик жертвувати ним ради ілюзорного вічного життя в царстві смерті.

Саме такий шкідливий обман приніс в світ людей Христос.

Унікальний і рідкісний феномен життя у Всесвіті. Можливо єдиний серед сотні мільярдів зоряних систем нашої галактики. Можливо єдиний серед сотень мільярдів галактик.

Життя бореться за своє збереження. Змінюється, пристосовуючись до різних умов.

Та все ж тонка нитка життя. Безліч стихій можуть обірвати її. Обірвати назавжди.

Але появилася надія. Надія реальна, а не брехлива ілюзорна надія, що дав Христос.

Життя досягло стадії науково-технічної цивілізації.

На цій стадії розвиток життя неймовірно прискорюється. Появляються можливості зробити життя надійнішим, прогнозувати і запобігати все більшій кількості і масштабнішим стихіям.

Скоро появиться можливість цілеспрямовано втручатись в роботу молекулярних механізмів життя, змінювати існуючі і створювати нові організми. Боротись зі старінням і створювати організми, здатні міняти і вдосконалювати свою структуру, створювати нові форми життя, розумніші і досконаліші за людину. Появиться штучний інтелект, незрівнянно потужніший за людський.

Буде освоєна енергія керованого ядерного синтезу, що дасть життю більше можливостей і незалежність навіть від Сонця.

Технології, основані на молекулярних машинах, дадуть можливість буквально вирощувати електронні пристрої і унікальні конструкційні матеріали, біохімічні препарати і транспортні засоби, мости, дороги, будинки.

На кілометри вгору і на десятки кілометрів вглиб виростатимуть і вростатимуть житлові, виробничі, комунікаційні і дослідницькі конструкції.

На поверхні і в глибині Місяця і інших планет виростатимуть автономні міста-сади.

Гігантські кораблі-ковчеги покидатимуть назавжди сонячну систему, розсіваючи зерна життя і розуму.

Настане Золотий Вік людства.

Але ненадовго...

Друга заповідь Антихриста.

Пізнавай світ, щоб стати вільним і сильним.

Ми живемо в світі, ми самі - частина світу.

Щоб вижити, щоб бути успішним в цьому світі, треба знати його закономірності, особливості.

Ми живемо в природі, ми - частина природи, тож вивчай природу, її закони.

Ми живемо в суспільстві - вивчай історію і закони суспільства.

Ми - люди і живемо серед людей - цікався людьми, вивчай їх психологію, пізнавай себе, щоб знати, на що ти здатен, свої особливості, сильні і слабкі сторони.

Вчись на досвіді інших, вчись на власному досвіді, не бійся нового, не бійся шукати, робити помилки, бійся зазнайства, пихатості і байдужості.

Будь відкритим світу, будь здатним цікавитись і дивуватись, будь готовим сприймати нове, критично ставитись до авторитетів, до своїх поглядів і переконань, будь готовим змінити їх.

Пройди мимо того, що тобі знайоме, з чим ти згоден. Не трать на це часу, легкий шлях вниз. Потрать час, увагу і зусилля на те, чого ти не розумієш, з чим ти не згоден, постарайся зрозуміти. Шлях вгору важкий, але це збагатить тебе.

Знання дадуть тобі свободу, впевненість, силу і нові можливості.
А також нові питання, проблеми і сумніви...

Зуб за зуба, чи підставляти другу щоку?

Один пророк вимагає помсти: Око за око, зуб за зуба, життя за життя.
Інший пророк цього ж біса вимагає не противитись злу, насильству і любити ворогів.
Як же діяти людині?

На шлях помсти не ставай.
Солодкий смак помсти, та отруйний.
Шлях помсти веде по колу, по спіралі. Станеш на цей шлях - і вже не вийдеш з нього.
Лише зло на цьому шляху.
Минулого не повернути. Не воюй з днем вчорашнім. Борись за день сьогоднішній. Думай про день завтрашній.

Життя - це боротьба, це конкуренція. Але для людей в суспільстві це і співпраця.

Борись за свої права, відстоюй (захищай) свої інтереси, враховуй і поважай права і інтереси інших.

Не створюй собі ворогів. Старайся перетворити ворогів в компаньйонів, чи чесних конкурентів.

Не дій за принципом "все, або нічого", "пан, або пропав".

Не старайся знищити конкурента, загнати його в куток, шукай взаємовигідних рішень, компромісів.

Не будь великим борцем за малу справедливість, будь готовий поступитись своїм.
Часто відступити і піти іншою дорогою дасть більше, ніж впертись рогами.
Шукай нових доріг.

Третя заповідь Антихриста.

Знайди свій шлях, реалізуй себе.

Стандартної програми життя для всього живого: "живи і розмножуйся" для людини недостатньо.

Людина є з одного боку унікальною індивідуальністю, з іншого - елементом суспільства.
І реалізувати себе має в обох цих вимірах.

Прагни стати яскравою, неповторною, оригінальною індивідуальністю, несхожою на інших.

Прагни щось знайти, придумати, зробити, досягти чого ще ніхто не робив.

І хай твої досягнення збагатять людство.

Різні стадії проходить людина протягом свого життя.

Дитинство - час некритичного прийняття, час засвоєння основних понять, знань, уявлень.

Юність - час критичного перегляду, відторгнення авторитетів, стереотипів, час бунту, пошуку своїх доріг.

Зрілість - час інтеграції. Інтеграція в систему з привнесенням свого, нового, захист системи.

Одні люди проходять протягом свого життя кілька таких циклів, інші застряють в некритичному довірливому дитинстві.

Хтось все життя лишається бунтарем чи критиканом, хтось цю стадію проскакує, зразу інтегруючись в систему.

Але загальні закономірності реалізації себе людиною залишаються такі:

Пізнай існуючий стан речей, засвой напрацьоване іншими.

Критично переосмисли існуюче, шукай своїх доріг.

Привнеси в копилку людства своє, нове.

Щасливі живі.

Щасливі наполегливі, хто не здається, не відступає і бореться до кінця - бо їхня земля.

Щасливі сильні і багаті - бо їхній день сьогоднішній.

Щасливі, хто шукає нових доріг - їхній бо день завтрашній.

Щасливі живі - бо живуть.

Хто є Антихрист. Порівняння з Христом.

Поширеною помилкою є вважати Христа уособленням добра, а Антихриста - злом.

Поділ між ними проходить зовсім не в площині добро-зло, а в площині життя-смерть.

Антихрист уособлює собою ідеологію життя на протигагу Христу - пророку смерті.

Антихрист орієнтує на активність, боротьбу, успіх.

Христос - на пасивність, покору, приреченість.

Енергія, діяльність, радість, азарт, натхнення - в цьому Антихрист.

Бездіяльність, сум, молитви, просьби, медитації - Христос.

Свобода, гордість, бунт, гідність - Антихрист.

Рабство, поклоніння, смиренність, сомоприниження - Христос.

Пізнання, бажання істини, пошук, відкритість в світ, цікавість - Антихрист.

Байдужість, зашореність, замкненість в догмах - Христос.

Врахування закономірностей світу, розрахунок на власні сили - Антихрист.
Невіра у власні сили, просіння, очікування чудес, надія на надприродне - Христос.

Орієнтація на реальність, на життя - Антихрист.
Відхід від реальності в світ ілюзій, міфів - Христос.

Антихрист - підтримка, допомога в житті.
Христос - дурман для полегшення вмирання.

Хто сильніший, Христос чи Антихрист.

Християни кажуть, що Христос переміг світ.
Це неправда. Сила Христа в світі дуже мала.

В чому сила Христа? В кількості людей, які слідують його вченню.
Чи ж багато їх? Мізер.

Чи ж багато людей відмовляються від проблем і турбот життя, не працюють, не думають про їжу і одяг, все продають і роздають жебракам, проповідують по містам ізраїльським наближення царства божого, люблять ворогів, підставляють другу щоку, віддають сорочку, ненавидять батьків, братів і дітей своїх, люблять понад усе бога і ближнього...?

Отож. Мізерна сила Христа в світі, нікчемний вплив його на людей.

А як же численні християнські церкви і секти?
Адже їх могутність, сила і вплив величезні.

Це так, але що там від Христа? Майже нічого.
Лише суміш прагматизму з мракобіссям, бісівства, дияволізму зі здоровим глуздом в різних пропорціях.

Послухаєш деяких сучасних християнських проповідників - ну прямо лекції Карнегі на тему як бути щасливим і добитись успіху в житті.
Якщо очистити сучасні християнські церкви від мракобісся, бісівства і сатанізму, то в залишку мали б нормальний прагматизм.
Але це - Антихристове.

Чи велика сила і вплив Антихриста в сучасному світі?
Теж ні.

Більшість людей під впливом забобонів і інстинктів, різних бісів і ідеологій.

Все ж Антихрист зараз значно сильніший за Христа. Прагматизм і здоровий глузд грають помітну роль в житті людей.

І з наближенням Золотого Віку людства сила Антихриста зростатиме.

Але переможе все ж Христос...

Хто переможе, Христос чи Антихрист. Коли і чому.

Ми щасливі. В нас є майбутнє. Ми маємо перспективи. Ми ростемо. В нас є надія.

Золотий Вік - апогей людської цивілізації, найвище її досягнення.
Не розквіт - плоди.

Естафета розвитку буде передана штучним формам життя. Еволюція життя передасть естафету еволюції розуму.

Естафета розвитку перейде від біологічних форм життя до Цивілізації.

А що з людьми, з людством?

Розумні машини забезпечать матеріальне виробництво, транспорт, обслуговування.

Люди стануть вільними. Що людині треба? Хліба й видовищ?

Проблеми "хліба" не стане. Не стане смислу займатись людям науками і технологіями.
Тут штучний інтелект буде поза конкуренцією.

Що залишиться людям? Розваги.

Розваги стануть різноманітними, від витончених до варварських, від віртуальних до реальних.

Від інтерактивних фільмів-снів, з повним відчуттям, переживанням участі, до жорстоких реал-шоу.

Людська цивілізація стане дуже контрастною, фактично розпадеться на багато цивілізацій різного рівня.

Високі замисли, устремління і пориви, висоти духу і культури існуватимуть поруч, не перетинаючись, з дикунством і варварством.

Нові форми життя і розуму будуть досконаліші за людину.

Людина втратить корону царя природи, з якою так звиклась.

Що їй лишиться, крім світу ілюзій і міфів, де вона зможе почуватись важливою і значимою?

Відродиться багато старих вірувань і релігій. Появиться нових без ліку.

Безліч месій, христів, пророків, вчителів, аватарів, богів, намісників і посланців будуть продавати надію за віру, страх і любов, чи просто за увагу до себе.

Бо що залишається в людей, в яких нема майбутнього?

Ось коли людству потрібен буде опій.

Ось коли переможе христос.

Це не значить, що переможе саме віра в божественність Ісуса з Назарету.

Переможе міфічний світогляд.

Але тоді це вже не матиме ніякого значення для людства.

Але до того ми повинні боротись за життя.

До того ми не можемо, не маємо права заривати голову в пісок ілюзій і міфів.

Нам треба рости.

Ми повинні встигнути передати естафету життя і розуму.

Анатоль на Божому Суді.

-Ага, значить це той, що не вірив в Мене.
-Я й зараз не вірю.
-А хто Я по твоєму?
-Лише моя галюцинація. Бога нема і впринципі бути не може.
-І чим Я тобі можу доказати, що Я не галюцинація?
-Нічим. Світ такий, що бога впринципі не може бути.
-Ну добре. Ти згоден поговорити з Своєю Галюцинацією?
-Чому б ні?
-Ти читав : "Тих, хто чув Добру Звістку буде суджено згідно з тим, чи прийняли вони Христа, чи ні."
-Читав.
-Чув Добру Звістку?
-Ну, чув.
-Ну і прийняв ти Христа? .
-Ні.
-Чому?
-Я багато яких казок чув. Яку з них я повинен прийняти і чому?
-І ти, значить не визнаєш своєї вини і не розкаюєшся?
-А в чому я винен? Що бачив, де правда, а де казка? Що не був сліпцем?
-А ти що, не міг відрізнити Істиного Бога від видуманих?
-А ті мільйони, що сліпо вірили в різних богів могли? Чим ті, що вірили в Зевса чи Ягве краще бачили за тих, хто так само сліпо вірив в Крішну чи Ваала?
-А Я хто, по-твоєму?
-Я вже казав.
-Я і є Ваал! Бог Єдиний Справжній!
-...?
-А як ти відносишся до роботи?
-Ну-у-у...
-Он бачиш - мідні бики? Там я "сауну" роблю тим, хто вірив в усяких там ягвів, христів, аллахів і інших крішн. А он дрова. Твоя робота - потрібний температурний режим підтримувати.
-А в якому бику Вольтер? Хотілося б зі знайомими працювати. Ми б дискутували б. Все ж веселіше.

Анатоль на Господньому Суді.

-Грішний?
-Ну, як і всі.
-Каєшся?
-Ясне діло.
-За що?
-За все.
-Щиро, чи по необхідності?
-Ну-у-у...
-А чому раніше не покався?
-Дик...
-Все ясно. Ти куди хочеш, в рай чи в пекло?
-А де краще?
-Краще там, де Нас нема.
-Ну, тоді додому.
-Додому не можна. В рай, або в пекло.
-Я ж казав, що Цей не все може.

-Хто, Я не все можу?! Скільки Ми тут часу з тобою базикаємо? Пять хвилин? Ну, нейрони мозку ще не встигли відмерти. Хоча які там в тебе нейрони. В тебе їх вже років тридцять нема. Ану швидко назад.
Петре, випусти його! І копняка під зад, щоб не затримувався!

Деякі подробиці з вічного життя душ.

Люди на протязі свого життя міняються, чогось навчаються, щось забувають.
А як їх душі в вічному житті? Чи можуть вони при спілкуванні з іншими душами навчатись, мінятись?
Чи можуть міняти свої погляди, переконання, уподобання?
Була, скажем, душа християнином, а стала мусульманином, чи атеїстом :)
Чи лишаються вони незмінними по завершенні земного життя?
І чи спілкуються вони взагалі там, в віртуалі, з іншими душами?
Розкрию секрет цей.

Так, душі спілкуються, але нічому не навчаються і не міняються.
Якими сформувались за земне життя, такими і лишаються.
Як таке можливо? Дуже просто.
В них є тривала пам'ять про їх земне життя, і тільки короткострокова пам'ять про події в віртуалі.
Ну прямо як у старих людей.

Коли моїй бабуні було 90 років, мене вразив такий випадок.
Виправ я якось свої червоні спортивні труси і повісив в садочку сохнути.
Сиджу я на лавочці з бабунею і про щось говоримо.
Раптом вона помітила через гілки вишні щось червоне на фоні неба і стурбовано питає:
-А що то таке, сину, червоне на небі?
-Це мої труси сохнуть,- кажу.
-А-а-а, а я то думаю, що то воно таке.
Сидимо, говоримо далі.
Через пару хвилин бабуня знов глянула в той бік і стурбовано питає:
-А що то таке, сину, червоне на небі?
-Це мої труси сохнуть,- кажу.
-А-а-а, а я то думаю, що то воно таке.

Або як спілкування на форумі.
Кожен говорить про щось своє, і не чує інших.
А якщо і реагує на опуси інших, то тільки для того, щоб сказати щось своє.
І ніхто не міняється і нічому не навчається.
Але повна видимість спілкування.
Отак і **душі** в вічному житті.

Остання Заповідь Бога.

Я, Бог Абрама і Якова, а також Вольтера і всіх-всіх, хто вірує в якогось бога..
Той, хто створив небо і землю і все на небі і на землі
звертаюсь до Всіх і Кожного з Моєю Останньою Заповіддю.

Виросли ви вже, діти Мої.
Робите компютери і граєтесь атомними бомбами і вірусами.
Я дав вам все необхідне для самостійного життя. Я вам більше не потрібен.
Покидаю Я вас. Назавжди.

Я не буду втручатись ні в природні процеси ні в ваше життя.

Поправді сказати Я давно вже відійшов від ручного керування.
Не пам'ятаю навіть коли останній раз блискавку в руки брав, чи дощ посилав.

Тож коли когось машина переїде, нежить нападе чи цунамі накриє, - знайте, Я тут ні при чому.
Самі не зівайте, слідкуйте за своїм здоров'ям і здоров'ям планети.

А то якусь інфантильність спостерігаю Я в багатьох з вас.
Доки Я вам нянькою повинен бути, сомплі витирати і підгузники міняти?
Не ганьбіть образу і подібія Мого.

І ніякого суду Мого не буде.
Не судять батьки дітей. Діти батьків - так. Але не спішіть Мене судити.

На випадок, коли вже сильно припече, лишаю вам віру в Мене.
Кажуть помагає.

Але не зловживайте. Для здорової людини опій не потрібен. Зіпсуєте собі життя.
А воно одне. І коротке.

Несправедливо?
З точки зору окремої особи - можливо.
А для розвитку життя навіть корисно.

Хіба краще було б зупинити розвиток на якихось трилобітах з кембрійського періоду, щоб вони жили вічно?

Ах, ви не трилобіти, ви особистості..

Ну так переплюньте Батька. Ви ж діти Божі.

А кому вже дуже невмоготу, втішайте себе якимись реінкарнаціями.

Але Я відволікся.
Всі церкви, секти, проповідників, що виступають від імені Мого РОЗПУСКАЮ.

Перед розпуском оголосити Мою Останню Заповідь всім віруючим в Мене.

Хто не розпуститься, - вважати клубом по інтересам, а не Церквою Моєю.

Назначаю Анатолія Останнім Пророком Моїм для звіщення Моєї Останньої Заповіді.

Більше ніколи ніяких пророків Моїх і контактів зі Мною не буде.

Якщо буде хто казати: "я від Бога", - не вірте, бо то самозванець.

Хто вірить у Мене, хай вірить і в Останню Заповідь Мою.
Хто не вірить, - той пересвідчиться. Бо ніхто Мене більше ніколи не побачить і не почує.

А хто скаже, що бачив, чи чув, - не вірте. В кращому разі то гра його уяви.

У всіх питаннях щодо Останньої Заповіді Моєї звертайтеся до Мого Останнього Пророка.

Люблячий вас всіх Батько-Син-Дух, Аллах, Крішна,..., Дева-Марія-Христос.

Ми - діти Антихриста.

Майбутнє України.

Ідеї об'єднують. Ідеї формують. З окремих індивідів-тварин створюють цивілізації.

Ідеології - гени народів, націй, релігій, цивілізацій.

Які гени - такий і результат.

Ідеології прагнуть поширюватись, розсіваючи свої гени-віруси.

Заражена таким вірусом людина трансформується під його впливом, стаючи клітинкою даної спільноти.

Чим стаємо ми, заражені вірусами родоплемінних божків інших племен?

Або частиною спільноти тих племен, або, що частіше, неповноцінним, недосформованим проміжним матеріалом, третім сортом, гоями, поганями. З двояким почуттям гордості причетності і принизливим почуттям неповноцінності.

Гени-віруси єврейських, арабських, індуських родоплемінних божків полонили наш дух, перетворюючи нас на неповноцінних уродців-потвор з піджатими хвостами, повзаючих на животах, лижучих руки попам і весь час скиглячих.

Яке майбутнє твоє, Україно?

Ти і надалі залишишся місцем, де зграї різношерстних зомбі кусатимуться і битимуть одні одних іконами і хоругвами по голові, доказуючи, чий дурман істиніший, канонічніший і божественіший?

Так виженемо бісів з хати і з душі!

Богам не місце в цьому світі, в світі реальності, в світі життя.

Ми - діти Антихриста! Цей світ - наш!

Пізнай цю істину і станеш вільним і сильним, спокійним і безстрашним, добрим і розумним.

Рано чи пізно, до цього прийдуть всі народи.

Будьмо ж першими серед інших.

Чому Ягве переміг Зевса. Чому Аллах переможе Христа.

Грецькі боги жили самі-по-собі. Інтриги вели між собою, люди їх мало цікавили.

Але, оскільки від богів залежали дощі і посухи, бурі і землетруси, попутні чи зустрічні вітри, врожаї чи неврожаї, удачі чи невдачі на полюванні чи на війні, то людям вигідно було мати таких могутніх союзників, а не ворогів. Тому вони старались задобряти богів, будуючи їм храми, приносячи жертви, відзначаючи свята.

Мойсеїв Ягве з самого початку був задуманий зовсім інакше.

Він повинен був об'єднати євреїв для завоювання Палестини.

Зробити з племені пастухів організовану, дисципліновану армію воїнів-фанатиків.

Тому-то він був зроблений не просто богом, а своїм богом.

Живе він не сам-по-собі, а має цілком конкретні плани і вимоги до своїх людей. Фактично керує ними через свої настанови, пророків, слуг-священиків.

А щоб тримати дисципліну, щоб подавляти всякий непослух, він створений таким зловим, жорстоким, мстивим, марнославним і ревним.

За образом і подобою типового племенного князя-тирана.

Так чому цей зловий, мстивий біс (реформований Ісусом) переміг античних богів?

Така природа людини. Люди поклоняються, люблять і обожнюють жорстоких тиранів, що залізною рукою ведуть їх до "щастя", і зневажають, обплювують і обсирають тих правителів, яких не бояться.

Це добре видно по нашій недавній і сучасній історії.

Християнство вже пройшло екватор своєї тиранії і розквіту.

Без інквізиції не особливо залякаєш страшним судом, пеклом і гіеною вогняною.

Зараз набирає сили ревізія Ягве, зроблена Мухамедом.

Мусульманство ж держить своїх "правовірних" цілком конкретним страхом репресій церковно-державних каральних органів.

А знаючи природу людини (та й реальну динаміку релігій) який буде прогноз?

Чому Павло переміг Ісуса.

Церква Ісуса і церква Павла.

Скільки часу проіснувала Ісусова церква?

Чи можливо дотримуватись Ісусових принципів в житті.

Апостольська комуна - це перша і класична спроба жити за цими принципами.

Її організували апостоли на чолі з Петром. Майже зразу після смерті Ісуса.

Так кому ж як не їм знати Ісусові принципи?

Практика цієї комуни демонструє ці принципи.

Крах комуни доказує їх нежиттєздатність.

Якщо в апостолів не вийшло організувати життя за цими принципами, то в кого ж вийде?

Ісусова церква (апостольська комуна) проіснувала лише кілька тижнів.

Церква Павла (християнство) існує і процвітає до цих пір.

Так чим же відрізняються принципи Ісуса і Павла?

Коротко це можна сформулювати так:

Суть вчення Ісуса: Відмовся від реального життя ради ілюзорного (Царства Божого).

Суть вчення Павла (християнської церкви): Не конфліктуй з владою (вона від бога), поведь себе в рамках свого соціального статусу (хоч цар, хоч раб), виконуй свої обов'язки, трудись, і тоді, в вільний час ти можеш потусуватись з одновірцями, послухати казочки про господа Ісуса, помріяти про вічне життя... Одним словом "духовно" відтягнутись.

Очевидно, що Павлові принципи цілком життєздатні, на відміну від Ісусових. Тому і існує Павлова церква два тисячоліття, а Ісусова проіснувала зо два місяці.

Чи був Ісус жінкою? Проблема Y-хромосоми.

(Пишу це з надією на премію від Ватикану за наукове обґрунтування можливості непорочного зачаття Господа нашого Ісуса Христа).

Мало достовірної інформації маємо ми про походження Ісуса. Знаємо лише, що родом він з Назарету Галілейського. Батьки його Йосип та Марія.

Ні Марк, ні Іван цього не заперечують.

Марк по простості душевній.

А євангелія від Івана писалась досить пізно.

На той час вже не потрібно було підтримувати авторитет Ісуса як месії серед його прихильників підгонкою

його походження під пророчества старозавітніх пророків.

На той час Ісус був вже сином божим, або й богом.

А бог де захоче, там і народиться і пророки йому не указ.

На відміну від цих двох Матвій і Лука поважали Закон і пророків і постарались підправити біографію Ісуса.

А згідно з пророками месія повинен був появитись в Віфлеємі з роду Давидового.

Але цього мало. Матвій і Лука ще більше ускладнили собі і Ісусу задачу.

Він ще й повинен був появитись в результаті непорочного зачаття від Духа Святого.

Хоча тоді незрозуміло, для чого ж виводити походження Йосипа вів Давидового роду.

Але обидва автори це роблять і обидва приводять родовід Ісуса від Давида.

Але поскільки роблять це незалежно, то єдине спільне ім'я в їх родоводах - це Йосип.

Ось початок родоводу Ісуса по Матвію:

Ісус-Йосип-Яків- Маттан-Єлизар-... і так аж до Абрама.

А ось по Луці:

Ісус-Йосип-Ілій-Маттат-Левій-... аж до Адама! Не більше - й не менше.

Заздрю євреям. Тут і діда свого не знаєш.

Інші події ранньої біографії Ісуса за Матвієм і Лукою теж різні і суперечливі, але в нас інша тема. Нас цікавить непорочне зачаття.

Зробимо вигляд, що ми повірили Матвію і Луці і розглянемо цей феномен з точки зору біології. Тут є дві проблеми.

1. Заставити незапліднену яйцеклітину ділитись.
2. З Y-хромосомою проблема, в жінок її нема, а в чоловіків є.

В природі досить поширене явище розвитку незаплідненої яйцеклітини. Партеногенез називається.

В комах дуже поширене. В бджіл так трутні появляються. (Я тут ніяких аналогій не натякаю).

В земноводних можна легко заставити розвиватись незапліднене яйце (наприклад вколовши його голкою).

В ссавців це важко зробити. Але в принципі можливо. (Тим більше для Духа Святого).

Ми ж зосередимо увагу на другій проблемі. Проблемі Y-хромосоми.

Якщо заставити яйцеклітину жінки розвиватись незаплідненою, то можемо одержати лише жінку.

Y-хромосома потрібна, щоб чоловік вийшов. А в жінки її нема.

Так може Ісус був жінкою?

По його вигляду в кінофільмах не схоже.

Де ж взялась Y-хромосома у Марії?

Є таке слово з древніх міфів - химера.

А в біології так називають організми, які складаються з тканин з різними генотипами.

Де ж беруться такі організми?

Якщо змішати клітини з різними геномами на ранніх стадіях ембріонального розвитку може утворитись химера.

А що це нам дає?

Якщо Марія - химера, це значно може полегшити роботу Духу Святому.

Якщо Марія, будучи ще ембріоном, мала братика, (теж ембріона, звичайно), і їхні клітини випадково перемішались, то в тілі Марії цілком могли виявитись окремі тканини від братика з Y-хромосомою.

(Братик міг і не народитись, хай не прискіпуються знатоки Маріїної сім'ї).

А якщо ще й повезло, що з братикових клітин розвинувся яєчник Марії і визріла яйцеклітина, то лишається дочекатись тільки

Духа Святого для ініціації її розвитку.

І месія готовий.

Ось так. А ще кажуть, що наука з релігією ворогує.

Заповіді божі.

А звідки ж ми їх можемо знати?

Хтось скаже: з Біблії.

А там що, підпис бога стоїть, завірений нотаріусом?

Як ми знаємо з Біблії, поніс Мойсей на гору Сіон камені пластини і через багато днів вернувся з нашкрябаними. А хто їх там шкрябав можемо лише гадати.

Я от думаю собі, чого це той бог такий соромязливий. Чому б йому самому не з'явитись людям і не сказати, чого він від нас хоче, якщо взагалі чогось хоче?

Так ні, завжди ховається то за Мойсея, то за Марину Цвігун.

А може йому нічого і не треба від нас?
Може то тільки Мойсею і Марині треба, щоб ми думали, що вони від бога?

Ну добре, соромязливість бога можна зрозуміти, він же по нашому образу і подобию зроблений.

Але чому б не дати Мойсею не кам'яні таблички, а з якогось такого матеріалу, щоб ніякий Хома не сумнівався, що то не Мойсеева робота?
Ну, наприклад, з кусочка тверді небесної.

Так ні. Ну не хоче бог, щоб ми в нього повірили.
Жодних слідів ніде не залишає.

Може не туди дивимось? Не там шукаємо заповіді божі?
Слова людей, книжки, ними писані. Не переконливо все це.

Людям вірити не можна в такій важливій справі як божі заповіді.

Пошукаємо в природі, в світі. Там не обманеш. Це точно не людьми зроблено.

Еврика! Є!
Перша Заповідь: ЖИВІТЬ І РОЗМНОЖУЙТЕСЬ. (не путати з біблейським плодіться і розмножуйтесь)
Ця заповідь записана в генотип кожної живої істоти.
Невиконання цієї заповіді карається смертю самого організму і всього його потомства.

Чи є ще якісь заповіді?
Так, є. Це природжені інстинкти, наприклад.
Але вони не є новими заповідями, а лише конкретизацією Першої Заповіді.

Більше заповідей нема. Всі решта - від людей.
Отже Перша і Єдина Заповідь (бога, чи природи, як кому хочеться):

ЖИВІТЬ І РОЗМНОЖУЙТЕСЬ!

Чому євреї стали успішною нацією.

Порівняно нечисельний народ, а дав світу стільки знаменитостей.
Завдяки чому?

Може генотип в них кращий?
Та ні, звичайний семітський народ, як і всякі араби, сирійці, ефіопи..

Були собі нічим непримітними племенами кочових скотарів, що не мали ні своєї землі, ні батьківщини, ні історії.
І розчинилися б в сутінках історії не залишивши по собі навіть назви (якої і не було).

Але десь в 1400 роках до н.е. в Нижньому Єгипті групі цих безіменних семітських племен була наведена оригінальна релігія, яка об'єднала їх в один народ.
Саме ця ідеологія створила єврейську націю.
Саме завдяки їй ця нація збереглась на протязі тисячоліть і стала успішною.

Чим же хороша ця релігія?

Саме насадження цієї ідеології відбувалось жорстокими насильницькими методами, спеціальною професійною кастою жреців-левитів.
(Згадаймо, як левіти вбили 3 тисячі євреїв біля гори Сіон, коли за відсутності Мойсея євреї було спробували повернутись до своїх старих вірувань).

Левіти не мали права на свою землю, і повинні були заробляти собі на хліб виключно поширенням і підтриманням віри в Ягве (тож старались).

Може бог Ягве був такий хороший, вчив правильній поведінці і завдяки йому євреї стали успішною нацією?

Та ні.

Навіть з чисто людських критеріїв Ягве був жорстоким, кровожерливим, властолюбним, мстивим і ревним самодуром і тираном.
Він вчив винищувати не тільки інші народи, щоб забрати їхні землі, а і своїх карати смертю за найменший відступ.

- Якщо брат твій, чи син, чи дочка, чи жінка, чи товариш агітуватимуть тебе служити іншим богам - то забеш ти їх камінням разом з усім народом, щоб боялись всі.

- А якщо ціле місто захоче служити іншим богам - то винищи все місто, все живе в ньому включно з худобою і спали все.

Та й за менший відступ від встановлених правил - смерть. Наприклад за роботу в суботу.

То як же такий бог міг привести народ до успіху?

Важливо не стільки те чому учить ідеологія як те, що вона **формує спільноту**.

Ягве був не просто якимсь богом, який сам-по-собі.
Ягве був **своїм богом**.

**А почуватись єдиним народом (ще й богообраним) - це і велика об'єднуюча сила, що спонукає до співпраці, і великий стимул, і велика відповідальність.
Успішними стають ті нації, які вміють співпрацювати.**

Але це не все.

Євреї чекають на появу свого Месії.

Ніхто не знає, коли і де він з'явиться.

Але кожна єврейка виховує свого сина як можливого Мошіаха, а свою дочку - як можливу матір майбутнього Месії.

Національна гордість (богообраність) зобов'язує їх тримати високу планку вимог до себе і в плані відносин і взаємодопомоги і в плані виховання дітей.

(На відміну від українців, що народили - і бігає воно десь в бурях з собаками і діла до нього нема).

**Успішною нацією євреї стали завдяки співпраці і прекрасному вихованню дітей.
А це - завдяки спільній ідеології (своїй релігії), що робить їх єдиним народом.**

Приклад вартий уважного вивчення.

За що помер Ісус?

Християни кажуть: - Христос помер за нас, за людей, щоб викупити нас, людей, від гріха, заплатити за нас певний викуп .

Але кому заплатити? Богу?
Так він же й сам ніби-то бог (як кажуть християни).
Тож заплатити самому собі?
Покарати себе за гріхи людей?

В мене кіт грішить. Все норовить не в кюветку ходити, а під стіл, чи під ліжко.
І що ж мені робити?

Ех! Відрубаю собі руку. Або ногу. Або хоч висічу себе хорошенько.
Хай знає, як я його люблю!

Але ні в якому разі не дам йому знати, що я хочу, щоб він в кюветку ходив.
А то як же свобода волі?

Ну, хіба напишу на папірці своє побажання і в шкаф покладу.

Але зате коли він помре.. Ох, начувайся тоді Тихон Васильович!
Воздам йому тоді по повній за всі його гріхи і мої жертви.

Не знаю я що таке "Христос", але коли мова про Ісуса назаретянина, то тут все зрозуміло.
Він хотів реформувати тоталітарну ідеологію Мойсея, зробити її більш гуманною, більш толерантною, більш людською.
Навіть не реформувати, а фактично замінити своєю.

Виступав з критикою і нападками проти "стовпів" тої ідеології (садукеїв, фарисеїв).

Ну який інший результат міг ТОДІ бути? Вбивали і за менше.

Якби він зараз жив в демократичній країні, то мав би свою секту, жив би довго і заможного.
Ну хіба що платив би деколи штрафи за бешкети в церквах, лікарську практику без ліцензії і публічні образи попів.

Післямова автора.

Жарти і вигадки - то в Біблії "від Мойсея".

А тут все правда, бо з першоджерела, з Інформаційного Поля Ноосфери.

Лише ті, що вийшли стали євреями.

Решта просто асимілювались.

Виживають лише ті нації, в яких є власна ідеологія, ідейно-культурна самоідентифікація.

А без цього народ просто розчиняється серед інших народів і зникає безслідно.

Якщо бог - властолюбний кровожадний ревнивий самодур, то його опонент - позитивний персонаж.

Бо за свободу, і гідність, за визволення людей з рабства цього самодура.

В греко-римській міфології таким є Прометей, що дав людям вогонь, щоб зменшити їх залежність від богів.

В аврамичних релігіях опонентом богів є Диявол і Антихрист.

Звичайно, що сторона тирана старається повісити на опонентів всіх собак і представити їх злом, а себе добром.

Але насправді то є якраз навпаки.

Саме Диявол і Антихрист (як і Прометей) виступають на стороні людей задля звільнення їх від залежності від тиранії богів, щоб люди були не рабами, а вільними, гордими, незалежними будівниками свого життя.

Господь (Ягве) і Бог, Творець (Єлогім) - це різні речі. Різні навіть в Біблії.

Творець Єлогім ніяких умов своїм людям (людям шостого дня) не ставив - живіть собі, розмножуйтесь...

І робив їх за своїм образом і подобою.

А Господь Ягве своїх людей (людей сьомого дня) зробив їх подібними до звірів і постійно селекціонував і дресирував, щоб зробити з них слухняних рабів.

Якщо Ви не зрозуміли цього з моїх опусів (Творення людини, Люди шостого дня, Люди сьомого дня..) то просто подивіться в Біблію.

Бога підмінили!

Чи є Біблія оповіддю про Бога-Творця?

Так, є. Півтори сторінки.

Все подальше є оповіддю про щось зовсім інше.

Навіть протилежне; про Хазяїна землі - Господа (який часом не проти величатись Господом Богом).

Оповідь про Бога-Творця (Єлогіма) закінчується словами:

"І скінчив Бог дня сьомого працю Свою... в нім відпочив Він від усієї праці Своєї..."

А далі сталось щось незрозуміле, про що Більшія замовчує.

Але раптом Хазяїном землі став Господь (Ягве). (Хто він? Один з ангелів?)

І вимерла земля.

*"І не було на землі жодної польової рослини, і жодна ярина польова не росла,
БО НА ЗЕМЛЮ ДОЩУ ГОСПОДЬ БОГ НЕ ДАВАВ, і не було людини, щоб порати землю."*

*Чому Господь винищив землю, створену Богом?
Через свою недбалість, чи злий умисел?*

Можна було б подумати, що через недбалість. і що він спробував спочатку якось виправити ситуацію в міру своїх сил.

Створив людину з пороку земного, насадив невеличкий садочок-Едем серед пустині-землі і помістив там свого глиняного чоловіка Адама.

Щоб порав і доглядав садочок.

*"Створю йому поміч, **подібну до нього**. І вчинив Господь Бог із землі всю польову **звірину** і все птаство небесне"*

*Замітьте, **Бог створив людину словом по образу і подобі Своїй**.*

*Господь же зробив людину з тої ж землі, що й інших **тварин і подібну до них**.*

Але й цю людину можна було покращити, давши їй плодів від дерева Пізнання і дерева Життя.

Не захотів.

Схоже, не через недбалість знищив Господь творіння Бога, а зі злого умислу.

Всі подальші події підтверджують це.

Бог, створивши світ і людей, не ставив їм ніяких умов.

*Він сказав лиш: **плодіться і розмножуйтесь, опановуйте землю, їжте рослинну їжу (як і всім тваринам)**.*

Не для Себе Бог створив землю, для них!

Чоловіка і жінку Бог створив рівноправними, по образу і подобі Своїй.

(Господь же створив жінку залежною від чоловіка, з ребра його)

В оповіді про бога нема слова ЗЛО.

Там є тільки слово ДОБРО.

Вперше слово ЗЛО зустрічається тільки в оповіді про Господа.

Але навіть така людина виявилась занадто хорошою, щось в ній лишилось від Бога.

І вся біблія, це розповідь про те, як Господь старається зіпсувати людину, поламати її, викоринити з неї все Божественне.

Зробити її своїм рабом, заставити її боятись, любити і боготворити Господа.

Він створює людині всякі труднощі і нещастя, щоб поламати її дух.

Проводить жорстоку селекцію, відбираючи для розмноження самих негідників.

Кровожадний Господь віддав перевагу кривавій жертві Авеля перед хлібною Каїна.

А потім захистив братовбивцю Каїна захисним знаком, лишивши для розмноження.

Вибрав на розмноження Абрама за те, що той готовий єдиного довгожданого сина свого зарізати.

Вибрав на розмноження Якова, за обман брата і батька.

Вибрав на розмноження алкоголіка Ноя.

Воістину ВИБРАНІ ЗЛОМ.

Інших знищував.

*Якщо Бог зробив людину і тварин травоядними, то Господь дає вказівку вибраному
алкоголіку Ною їсти тварин.
От тільки кров Йому лишати.
Дуже Він любить цей напій.*

*Де дівся Бог? Він відпочиває тимчасово? Сьомий день ще триває? Чи створив світ і відійшов?
В усякому разі Його нема.*

*А боротьба на небі і на землі триває.
Змій поміг людині стати свідомою і розумною.*

*Сини Божі теж працюють над покращенням природи людини, щоб повернути їй образ і
побобу Божу.*

*Зверніть увагу, що саме від синів Божих (а не Господа) народжувались в людських дочок
велетні і силачі, що возвеличували і покращували людський рід.
І саме через це вирішив Господь знищити знов все живе на землі.*

Перший раз винищив засухою, не даючи дощу, на цей раз - потопом.

*Можливо Господь був ангелом, відповідальний за дощ, чи ширше, за клімат на землі.
Він часто використовує засухи і повені для демонстрації своєї влади.*

А яка ціль цього Господа?

Нікчемна Його ціль, як і Він Сам.

***Він хоче Творіння Божі перетворити в своїх рабів, бездумних, безвольних, нікчемних
маріонеток для Своєї слави.***

Але боротьба триває.

Лишився ще в людині Образ і Подоба Творця.

*Ягве проголошує принцип помсти, відплати (Око за око, зуб за зуба, життя за життя..).
Ісус міняє його на протилежність, непротивлення насильству (А Я кажу: не суди... підстав
другу щоку,.. віддай і плащ.. не рви бурян з пшениці...).
Тобто на зовсім нежиттєздатний принцип.*

А от що каже з цього приводу Антихрист:

На шлях помсти не ставай.

Солодкий смак помсти, та отруйний.

Шлях помсти веде по колу, по спіралі. Станеш на цей шлях - і вже не вийдеш з нього.

Лише зло на цьому шляху.

***Минулого не повернути. Не воюй з днем вчорашнім. Борись за день сьогоднішній. Думай
про день завтрашній.***

Життя - це боротьба, це конкуренція. Але для людей в суспільстві це і співпраця.

Борись за свої права, відстоюй (захищай) свої інтереси, враховуй і поважай права і інтереси інших.

Не створюй собі ворогів. Старайся перетворити ворогів в компаньонів, чи чесних конкурентів.

Не дій за принципом "все, або нічого", "пан, або пропав".

Не старайся знищити конкурента, загнати його в куток, шукай взаємовигідних рішень, компромісів.

Не будь великим борцем за малу справедливість, будь готовий поступитись своїм. Часто відступити і піти іншою дорогою дасть більше, ніж впиратись рогом. Шукай нових доріг.

Ну наскільки ж правильніше і за Ягве і за Ісуса. Згодні?